

Van: A.M.L. (Ad) van Rooij

- als lijsttrekker van De Groenen bij de laatste gemeenteraadsverkiezingen in maart 2010 in Sint-Oedenrode;
- als directeur van het Ecologisch Kennis Centrum B.V., gevestigd op het adres 't Achterom 9a, 5491 XD, Sint-Oedenrode (is werknemer bij Van Rooij Holding B.V., gevestigd op het adres 't Achterom 9a, 5491 XD, Sint-Oedenrode);
- als vennoot van Camping en pensionstal "Dommeldal", gevestigd op het adres 't Achterom 9-9a, 5491 XD, Sint-Oedenrode;

Vanuit onderduikadres België

Aan: Mevrouw [Joëlle Milquet](#),

Vice-Eerste Minister en Minister van Werk en Gelijke Kansen, belast met het
Migratie- en asielbeleid
Kunstlaan 7, 1210 Brussel

België, 6 mei 2010

Betreft:

Asielaanvraag van A.M.L. van Rooij, als lijsttrekker van De Groenen in Nederland, als directeur van het Ecologisch Kennis Centrum B.V., als bestuurder van Van Rooij Holding B.V. en als vennoot van Camping en Pensionstal "Dommeldal" om samen met mijn vrouw Annelies en mijn 92-jaar oude moeder in België te gaan wonen en vestigen, omdat ons in Nederland alle grondrechten zijn afgenomen, als de bemiddeling met de Nederlandse regering om die grondrechten terug te geven niet tot positief resultaat leiden.

Zeer geachte excellentie mevrouw Milquet,

Als asielaanvrager om in België te komen wonen wil ik mij hierbij eerst voorstellen. Ik ben op 10 maart 1953 geboren in het kerkdorpje Olland binnen de gemeente Sint-Oedenrode in Noord-Brabant op het adres Hoogeind B178 wat later 't Achterom 9 is geworden. Mijn vader en moeder waren hardwerkende agrariërs en hadden twee kinderen. Ik ben daarvan de jongste, mijn broer is drie jaar ouder. Mijn nu nog in leven zijnde 92-jaar oude moeder is in 1920 op twee jaar oude leeftijd samen met haar ouders, twee zussen en twee broers daar komen wonen. Haar twee broers zijn op jonge leeftijd komen te overlijden, waarvan mijn moeder altijd veel verdriet heeft gehad. Mijn opa en oma hebben op die plaats, in het mooie natuurrijke Dommeldal van Sint-Oedenrode vanaf 1920 een gemengd agrarisch bedrijf gerund met wat koeien, varkens en kippen, qua grootte afgestemd op de hoeveelheid agrarische grond die ze bewerkten, zodat hun agrarische bedrijf zelfvoorzienend was voor het voedsel van betreffende dieren. In 1938 is buurman Karel van Aarle begonnen met een kleinschalige klompenmakerij, omdat zijn agrarische bedrijf te klein was om de kost te kunnen verdienen voor zijn vijf kinderen. Daarvoor was een Hinderwetvergunning vereist die hij in 1938 ook heeft aangevraagd en van de gemeente Sint-Oedenrode heeft verkregen.

In de oorlog van 1940 tot 1945 is de boerderij waarin mijn moeder met haar ouders en haar twee zussen woonden verwoest. Kort daarna zijn haar twee oudere zussen in het huwelijk getreden en in Gemonde en Keldonk gaan wonen. Mijn moeder en haar ouders woonden vanaf 1945 tijdelijk in de stal, waarin tijdelijk enige woonvoorzieningen waren gemaakt. Een paar jaar later werd de vader van mijn moeder ernstig ziek, waardoor voorrang werd verleend

aan de bouw van een nieuwe boerderij in 1947. Nadat deze nieuwe boerderij was afgebouwd is in datzelfde jaar mijn moeder Jans van der Heijden getrouwd met mijn vader Antoon van Rooij, die zij vanaf haar lagere schooltijd in Olland kende. Mijn vader kon haar toen helpen op de boerderij, zodat mijn moeder alle benodigde tijd aan haar zieke vader kon besteden. Kort daarna is mijn opa overleden, die ik dan ook nooit heb gekend.

Op 21 maart 1950 werd mijn broer geboren en op 10 maart 1953 volgde ik. Als klein kind kan ik mijn oma nog vaag herinneren, waarna die ook is overleden. Mijn vader en moeder hebben het agrarische bedrijf van mijn opa en oma voortgezet. Direct nadat ik de eerste heilige communie had gedaan, op zeven jaar oude leeftijd, ben ik misdienaar geworden bij pastoor Swinkels in de katholieke kerk van Olland die mij eerder ook heeft gedoopt. Tot op de dag van vandaag (na 50 jaar) ben ik misdienaar in de katholieke kerk van Olland, hetgeen op oudere leeftijd is overgegaan in akoliet. De zonen Ad en Leo van Aarle gingen werken op de klompenmakerij van hun vader Karel van Aarle. Toen de verkoop van klompen terugliep zijn Ad en Leo van Aarle in 1960 zonder een daarvoor vereiste hinderwetvergunning in strijd met het ter plaatse geldende bestemmingsplan op een weiland van 0,8 hectare een houtzagerij begonnen waar vanaf die tijd grote tropische bomen vanuit met name Zuid-Amerika werden gezaagd. Mijn vader heeft in 1963 een varkensstal bijgebouwd voor het houden van 350 mestvarkens. Voor agrarische bedrijven was toentertijd geen hinderwetvergunning vereist. De jongste zoon van Karel van Aarle is omstreeks 1968 ook op de houtzagerij van Leo en Ad van Aarle gaan werken en is een paar jaar later onder rollende boomstammen verongelukt. Geheel Olland was toen in de rouw. Omdat betreffend ongeval was veroorzaakt door een te zwakke ondergrond hebben Ad en Leo van Aarle grote hoeveelheden zinkassen (sintels, jarrosiet) vanuit de zinkfabriek uit Budel laten komen om daarmee de zwakke ondergrond van betreffende 0,8 hectare weiland (illegaal in gebruik genomen als industrieterrein) te verstevigen om daarmee een dergelijk ongeluk in de toekomst te voorkomen. In die jaren werden wekelijks vrachtwagens met zware bomen uit de oerwouden van Zuid-Amerika gelost van wel 1,5 meter dik. Deze zware bomen werden al die jaren vanaf de vrachtwagen gerold, waardoor er enorme bonken ontstonden met zodanig zware trillingen dat onze woning toentertijd daarvan op meerdere plaatsen is gaan scheuren. Ook werd met het zagen van die bomen zoveel elektrische energie weggehaald dat het melken van de koeien vaak onmogelijk werd. Dit alles gebeurde zonder een daarvoor vereiste hinderwetvergunning in strijd met het ter plaatse geldende bestemmingsplan. Wij hebben daar nooit problemen van gemaakt, omdat wij vonden dat Ad en Leo van Aarle ook een kostwinning moesten hebben.

Vanaf omstreeks 1976 zijn Ad en Leo van Aarle hout gaan dompelen in pentachloorfenol. Zij verkochten dat pentachloorfenol ook aan derden, hetgeen in 1984 arseenhoudende wolmanzouten is geworden. Dit alles werd met oogluikde toestemming van de gemeente Sint-Oedenrode zonder een daarvoor vereiste hinderwetvergunning in strijd met het ter plaatse geldende bestemmingsplan in het kritische dommeldalgebied van Sint-Oedenrode gedaan.

In 1976 is mijn vader opgehouden met het houden van koeien en is de boerderij met aanliggende gronden eigendom geworden van A.M.L. van Rooij, omdat mijn vrouw Annelies het agrarische bedrijf van mijn ouders wilde voortzetten. Deze overdracht is bij de notaris beschreven. Vanaf dat moment zijn wij begonnen om die koeienstal (het achterhuis van de woonboerderij) om te bouwen tot woonhuis. Dit alles in nauwe afstemming met de gemeente. In december 1976 ben ik als afgestudeerd electrotechnisch ingenieur bij Philips in Eindhoven gaan werken, waar ik later een snel groeiende carrière heb doorgemaakt. Op 5 juli 1979 ben ik

met Annelies getrouwd en zijn wij in die nieuwe woning op het adres 't Achterom 9a gaan wonen. Alle buurtbewoners zijn op de bruiloft uitgenodigd en ook gekomen. Het was een

gezellig feest. Mijn vader en moeder konden blijven wonen in de woning op 't Achterom 9 (dat in 1976 eigendom van A.M.L. van Rooij was geworden) en werkten mee op het agrarische bedrijf zolang zij lichamelijk konden, hetgeen nadrukkelijk ook hun wil was. Als waardering daarvoor hadden wij beloofd voor mijn vader en moeder te zullen zorgen tot aan hun dood, zodat zij later niet naar het bejaardenhuis hoefden op kosten van de gemeenschap. Op 7 september 1983 is mijn zoon geboren. Tot die tijd werkte mijn vrouw (10 jaar lang) met veel plezier bij de Rabobank in Liempde. Na de geboorte van mijn zoon is zij daarmee gestopt en is zij volledig voor het agrarische bedrijf gaan werken met de hulp van mijn vader en moeder. Op 23 mei 1986 is mijn dochter geboren en in Olland blijven wonen.

In het kader van sanering van de zinkassen afkomstig vanuit de zinkfabriek te Budel zijn midden 1980 in Noord-Brabant bodemonderzoeken verricht, zo ook op het bedrijventerrein van Ad en Leo van Aarle op kosten van de provincie Noord-Brabant door Witteveen en Bos. In 1987 is uit bodemonderzoek komen vast te staan dat het gehele bedrijventerrein (0,8 hectare) van gebr. van Aarle zeer ernstig was (en nog steeds is) verontreinigd met arseen, koper en zink tot een concentratie van maar liefst 14 maal de saneringswaarde. Dit als gevolg van de in het verleden opgebrachte zinkassen. Op de lokatie waar de gebr. van Aarle (aan de achterkant van het terrein) al die jaren illegaal hout hadden gedompeld in arseenhoudende wolmanzouten bleek ook het grondwater op 2,5 meter diepte ernstig verontreinigd te zijn met arseen tot boven de saneringswaarde.

Ook de bermsloot aan 't Achterom (waarvan de gemeente eigenaar is) bleek tot boven de saneringswaarde verontreinigd te zijn met arseen die volledig is toe te schrijven aan de illegale houtimpregneeractiviteiten van gebr. van Aarle. Omdat dit een openbare sloot is, waarin ook vaak kinderen speelden waren burgemeester en wethouders van Sint-Oedenrode wettelijk verplicht om die sloot af te zetten met hekken, zodat die kinderen daarin niet konden spelen. Tot op de dag van vandaag (23 jaar later) heeft gebr van Aarle B.V. al deze sterke bodem- en grondwaterverontreinigingen nooit behoeven te saneren. Tot die tijd was onze relatie met de burens erg goed. Wekelijks werd er gekeurd. Buurman Mies van den Biggelaar (aangetrouwde familie van Van Aarle) kwam voorheen mijn broer en mij vaak onder aan het raam roepen waar wij studeerden met de vraag of wij kwamen kaarten. Toen mijn broer was getrouwd en in Eindhoven is gaan wonen heeft dat zich voortgezet met mijn vrouw Annelies. Ik herinner mij daarbij nog zeer goed dat zijn zoon Robert van den Biggelaar werd geboren, die als klein kind Andre van Duin zeer goed kon nadoen waar vader Mies zo trots op was. In die tijd (april 1987) is de met het koninklijk huis bevriende mr. F.J.M. (Frank) Houben commissaris van de Koningin van Noord-Brabant geworden. Ik dacht toen: nu zal snel tot de wettelijk vereiste sanering van het sterk verontreinigde bedrijventerrein van gebr. van Aarle worden overgegaan en de omgevingsloot aan de achterkant van het bedrijventerrein aan de straat 't Achterom. Dit des te meer omdat het ministerie van Volkshuisvesting Ruimtelijke Ordening en Milieubeheer geld had gereserveerd om deze saneringen te betalen. Dat viel echter anders uit, waarvan u hieronder het relaas kunt lezen.

In oktober 1987 begonnen Ad en Leo van Aarle op betreffend sterk verontreinigd bedrijventerrein met graafwerkzaamheden ten behoeve van de bouw voor een kelder, waarin tienduizenden liters houtimpregneervloeistof moest worden opgeslagen en waar bovenop een grote houtimpregneerketel moest worden geplaatst. Dit alles in strijd met het ter plaatse geldende bestemmingsplan, gemeentelijke bouwverordening, zonder een daarvoor vereiste hinderwetvergunning en in strijd met de Wet bodembescherming. Ik ben om die reden

daarover de buurtbewoners gaan informeren en heb daartegen, samen met nagenoeg alle burens, bezwaar aangetekend bij burgemeester en wethouders van Sint-Oedenrode.

Ook heb ik daarover contact gezocht bij Xander van Vessem, voorzitter van de DGS-fractie, een lokale partij die eerder ook wethouder is geweest. Ik heb op verzoek van Xander van Vessem daarover toen contact gezocht bij H.A.M.A. de Vries, regionaal inspecteur van Noord-Brabant van het ministerie van Volkshuisvesting, Ruimtelijke Ordening en Milieubeheer. Eind 1987 en in 1988 heeft H.A.M.A. de Vries, als regionaal-inspecteur van VROM, aan mij brieven gestuurd met een kopie aan burgemeester en wethouders van Sint-Oedenrode met daarin de tekst dat het oprichten van een impregneerketel van die omvang een milieucategorie-5 bedrijf betreft waarvan de oprichting in strijd is met het ter plaatse geldende bestemmingsplan buitengebied van Sint-Oedenrode en dat alvorens met de bouw ervan kan worden gestart eerst het sterk verontreinigde bedrijventerrein (14 maal de saneringswaarde met arseen, koper en zink) gesaneerd moet zijn. Uit berekeningen uitgevoerd door plaatsvervangend regionaal inspecteur J. Blenkers (die nu in de provincie Zuid Holland nog steeds als inspecteur van het ministerie van VROM werkzaam is) kwam zelfs het bewijs dat op het bedrijventerrein van gebr. van Aarle meer dan 500 kg arseenzuur zou worden opgeslagen, waarbij in geval van een calamiteit of brand een chemische ramp kan ontstaan van een omvang als die in Seveso (Italië) of Bopal (India) waarvoor vanuit de vijf jaar eerder van kracht geworden Europese Post-Seveso richtlijn een extern veiligheidsrapport met bijbehorend rampenbestrijdingsplan is vereist om de veiligheid van alle omwonenden tot op 500 meter van betreffende locatie te kunnen garanderen. Ondanks deze wetenschap bij de gemeente Sint-Oedenrode, bij betrokken regionaal inspecteurs van het ministerie van Volkshuisvesting Ruimtelijke Ordening en Milieubeheer en bij F.J.M. (Frank) Houben commissaris van de koningin van Noord Brabant gingen de gebr. van Aarle onder die omstandigheden gewoon door met het bouwen van betreffende grote kelder ten behoeve van de impregneerketel die later (in 1991) daarop is geplaatst, zonder een daarvoor vereiste bouwvergunning op sterk verontreinigde grond in het kritische Dommeldal van Sint-Oedenrode temidden van burgerwoningen (12 woningen van derden binnen slechts 100 meter van het bedrijf) op slechts 20 meter van een groot tuinbouwbedrijf waar tomaten worden geteeld voor de menselijke consumptie. De adviseurs van gebr. van Aarle waren D. Mouwen (werkzaam voor Unilever) en R. Leegwater (directeur van Hickson Garant B.V., de leverancier van het bestrijdingsmiddel Superwolmanzout-CO aan gebr. van Aarle) die met behulp van subsidie vanuit het ministerie van VROM werkten vanuit Techmil B.V. en later Techmil Management B.V. waarvan zijzelf aandeelhouder waren.

Nagenoeg alle omwonenden waaronder overbuurman Cornelis van Montfort (de oprichter van OLAT), betreffende tuinder Ad de Haas en Alfred Kempe (gemeenteraadslid HvR/PvdA tevens columnist bij de lokale krant Midden Brabant) bleven met mij samen bezwaar maken tegen de oprichting van een dergelijk gevaarlijk chemisch bedrijf in ons kritische dommeldalgebied in strijd met het bestemmingsplan, in strijd met de lokale bouwverordening op sterk verontreinigde grond, zonder een vooraf vereist extern veiligheidsrapport en rampenbestrijdingsplan, zonder een daarvoor vereiste hinderwetvergunning en Wvo-vergunning en in strijd met de Wet bodembescherming. Intussen had ik hierover wekelijks contact met Cees van Rossum, raadslid bij de DGS (een lokale partij) waarvan Xander van Vessem fractievoorzitter was. Ook had ik hierover al vele brieven geschreven aan hare majesteit de koningin Beatrix en aan verantwoordelijk commissaris van de koningin van Noord Brabant mr. F.J.M. (Frank) Houben. Dit alles echter zonder enig resultaat. Ook heb ik daarover toentertijd veel gesprekken gevoerd met verantwoordelijk burgemeester

G.M. van Oerle (CDA) en verantwoordelijk milieuwethouder H. van Dijk-Eerhart (CDA) van Sint-Oedenrode. In 1991 had ik hen overtuigd dat de oprichting van een dergelijk levensgevaarlijk chemisch bedrijf in een dergelijk kritisch gebied absoluut niet kan. Verantwoordelijk milieuwethouder H. van Dijk-Eerhart (CDA) begon daarbij zelfs te huilen. Ik dacht toen; nu is het afgelopen, het tegenovergestelde bleek waar te zijn. Direct daarna werd burgemeester G.M. van Oerle overgeplaatst als burgemeester in Alphen (Noord-Brabant) en kregen wij daarvoor in de plaats burgemeester P. Schriek, voorheen wethouder in Oosterhout. Kort daarna is raadslid Cees van Rossum overgelopen van de DGS naar de CDA en is voor mij, mijn vrouw, kinderen, vader en moeder een lijdsensweg begonnen die zijn weerga niet kent, hetgeen u hieronder kunt lezen.

Op 11 augustus 1992 nam gebr. van Aarle B.V. zijn illegaal gebouwde impregneerketel in gebruik op sterk verontreinigde grond zonder enige vergunning in strijd met alles. Dit alles werd feestelijk gevierd met uithangende Nederlandse vlaggen en vlaggen van de gemeente Sint-Oedenrode. In het Eindhovens Dagblad en de Midden Brabant kwamen grote artikelen dat het bedrijf gebr. van Aarle over alle vergunningen beschikte zonder ook maar een vergunning te hebben. Bij de in gebruikname van deze houtimpregneerketel kwamen grote stoomwolken vrij die tot ver buiten het bedrijventerrein uitwaaiden, veelal over de Ollandseweg heen richting de woningen van Cornelis van Montfort en tuindersbedrijf Ad de Haas. Ik dacht deze stoomwolken moeten verontreinigd zijn met de kankerverwekkende stoffen arseenzuur en chroomtrioxide (chroom VI). Er werd echter nooit op gemeten ondanks mijn vele nadrukkelijke verzoeken daarom. Voor deze plechtige opening was ook milieuwethouder H. van Dijk-Eerhart (CDA) uitgenodigd, die ik ruimschoots door deze vergiftigde stoom zag lopen. Enkele jaren later is zij op veel te jonge leeftijd overleden aan kanker, hetgeen mij veel verdriet gaf. Het was namelijk juist zij en voormalig burgemeester G.M. van Oerle die betreffend bedrijf daar niet wilden. Nadien zijn mijn contacten met de weduenaar van voormalig milieuwethouder Van Dijk goed gebleven. Ook overbuurman Cornelis van Montfort bleef openlijk protesteren tegen deze gifwolken die veelal richting zijn woning en bij open ramen in zijn woning waaiden. Hij zette grote borden met doodskoppen in zijn tuin om het stopzetten daarvan kracht bij te zetten. Ook hij is korte tijd later overleden aan kanker, waarna enkele jaren later ook zijn vrouw volgde.

Enige tijd later ben ik in contact gekomen bij houtimpregneerbedrijf Carl Tissen te Luyksgestel die met hetzelfde stoomfixatieproces werkte, dat was ontwikkeld door dezelfde D. Mouwen. Vanwege het verliezen van zijn kleinzoon als gevolg van mogelijk deze giftige stoomwolken heeft hij op mijn aandringen betreffende stoom laten onderzoeken op de aanwezigheid van arseen en chroom VI. De aanwezigheid van die kankerverwekkende stoffen in die stoom bleek zo hoog te zijn dat zelfs de buitenluchtnormen tot op een kilometer van zijn bedrijf werden overschreden. Houtimpregneerbedrijf Carl Tissen moest om die reden op grond van de Arbowet onmiddellijk stoppen met dit stoomfixatieproces, terwijl de opgelegde voorschriften in zijn milieuvergunning hem tot dat stoomfixatieproces verplichte. Hij legde vervolgens een miljoenen schadeclaim neer bij burgemeester A.A.J. van Poppel (CDA) van de gemeente Bergeijk, die deze claim rechtvaardig vond en toewees. Burgemeester Van Poppel werd pal daarna op basis van verzinsels op aandringen van commissaris van de koningin Frank Houben van Noord Brabant, met de hulp van het Eindhovens dagblad uit zijn functie als burgemeester ontslagen. Hij heeft nadien van dit onrecht wat hem is aangedaan nog vele rechtszaken gevoerd en twee boeken geschreven. Dat alles mocht echter niet baten. Ook houtimpregneerder Carl Tissen werd daarna het leven erg zuur gemaakt, hetgeen heeft geresulteerd in een luttele afkoopsom van 50.000 gulden in plaats van miljoenen waarop hij recht had, verkregen uit de handen van voormalig minister W. Sorgdrager. Hij moest daar

echter wel over zwijgen. Hij heeft mij persoonlijk, in het bijzijn van Ton van der Ham (huidig journalist bij Zembla), daarvan het bewijs laten zien. Deze waarheid mag tot op heden niet in de regulaire kranten en ook niet op Zembla. Daarmee heb ik het bewijs geleverd dat het erg mis is met de persvrijheid in Nederland.

Op 18 augustus 1992 (direct daarna) is op initiatief van de milieuofficier van Justitie mr. G. Bos (een persoonlijke vriend van Frank Houben) op het paleis van justitie te 's-Hertogenbosch in het diepste geheim de situatie rondom houtbewerkend bedrijf gebr. van Aarle B.V. en buurman A.M.L. van Rooij besproken zonder dat ik daarvan in kennis ben gesteld en zonder ik daarvan ooit het besprekingsverslag heb toegestuurd gekregen. Toevalligerwijze ben ik ruim een jaar later aan een kopie van betreffend verslag gekomen. In dat geheime overleg waren aanwezig dhr. G. Bos, officier van justitie (voorzitter), dhr. G. Broeren (parketsecretaris), dhr. H. de Vries (milieu-inspecteur Noord-Brabant), dhr. H. Artz (juridisch medewerker provincie Noord-Brabant), dhr. V. Ditters (hoofd algemene zaken waterschap De Dommel), mevr. I. Valk (wachtmeester rijkspolitie Sint-Oedenrode), dhr. M. Saris (wachtmeester rijkspolitie Sint-Oedenrode), dhr. P. Schriek (CDA)(burgemeester van Sint-Oedenrode), mevr. H. van Dijk-Eerhart (CDA)(wethouder milieu van Sint-Oedenrode), dhr. C. Kerstholt (hoofd afdeling bouwen en milieu bij de gemeente Sint-Oedenrode) en dhr. G. van Aarle (milieu technisch medewerker bij de gemeente Sint-Oedenrode). In dat overleg staat geschreven dat het bedrijf gebr. van Aarle B.V. over alle vereiste vergunningen beschikte. Dit met de voorkennis en wetenschap dat betreffend bedrijf over geen enkele vergunning beschikte en Ad en Leo van Aarle hun houtimpregneerinstallatie vanaf 11 augustus 1992 in werking hebben genomen zonder een daarvoor vereiste bouwvergunning, in strijd met het bestemmingsplan buitengebied op sterk verontreinigde grond, zonder een daarvoor vereiste milieuvergunning en Wvo-vergunning, zonder een daarvoor vereist extern veiligheidsrapport en rampenbestrijdingsplan en zonder dat er ook maar ooit metingen zijn uitgevoerd naar de arseen en chroom VI verontreinigingen in de vrijkomende stoomwolken die vanuit het bedrijf naar de omgeving werden verspreid en bij openstaande ramen zelfs de woning van Cornelis van Montfort binnenwaaiden. In dat besprekingsverslag stond ook dat ik erg agressief ben, terwijl ik dat niet ben en tot op de dag van vandaag nooit ben geweest. Daarmee heeft milieuofficier G. Bos de basis willen leggen om mij in opdracht van burgemeester P. Schriek te kunnen laten oppakken om in een gesloten inrichting te laten opsluiten. Om die reden is in dat geheime overleg op voordracht van H.A.M.A de Vries (milieuinspecteur van VROM voor Noord Brabant) ook besloten dat burgemeester P. Schriek (CDA) zonder voorafgaande aankondiging GGD-arts Henk Jans op A.M.L. van Rooij moest afsturen om mij te onderzoeken op mijn geestelijke gesteldheid. Daarbij is het goed te weten dat diezelfde GGD-arts Henk Jans eerder samenwerkte met burgemeester P. Schriek vanuit zijn vorige functie als wethouder in Oosterhout. Het is daarbij tevens goed te weten dat dezelfde GGD-arts Henk Jans vanuit zijn eigen bureau betaalde onderzoeken uitvoerde voor Hickson Garantor Nederland B.V. te Nijmegen, de leverancier van het bestrijdingsmiddel Superwolmanzout-CO aan de gebr. van Aarle waarvan R. Leegwater directeur was. Het is daarbij tevens goed te weten dat dezelfde R. Leegwater samen met D. Mouwen (werknemer bij Unilever) het adviesbureau Techmil B.V. en later Techmil Management B.V. hebben opgericht en van daaruit met grote bedragen aan overheidssubsidie het bedrijf gebr. van Aarle adviseerden en daarna ondersteunden in de door mij vele aangespannen rechtszaken bij de Raad van State. Dankzij met name de hulp van Anton Nigten (Landelijk Milieu Oeverleg) en Jan Juffermans (Kleine Aarde) is het toen niet zover gekomen dat ik door deze actie in opdracht van voormalig minister Hans Alders van VROM als agressief (geestesziek) in een gesticht ben opgenomen. Het is daarbij tevens goed te weten dat verantwoordelijk inspecteur H.A.M.A de Vries van de provincie Noord-

Brabant door verantwoordelijk minister Hans Alders onder zeer hoge druk moet zijn gezet om tot dit handelen te zijn overgegaan. Dit omdat dezelfde inspecteur H.A.M.A. de Vries van VROM in 1987 en 1988 aan mij en aan de gemeente Sint-Oedenrode heeft geschreven dat de oprichting van dit milieucategorie-5 bedrijf bij gebr. van Aarle in strijd is met het ter plaatse van kracht zijnde bestemming buitengebied en dat alvorens met de bouw van de

houtimpregneerketel kan worden begonnen eerst het sterk verontreinigde bedrijventerrein gesaneerd moet zijn. Het is hierbij ook goed te weten dat dit alles toentertijd heeft plaatsgevonden onder politieke verantwoordelijkheid van voormalig ministerie van justitie dr. E.M.H. Hirsch Ballin, die na geruime tijd voorzitter te zijn geweest van de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State; het hoogste rechtscollege van Nederland, in het huidige kabinet weer minister van Justitie is. Hiermee is tevens het bewijs geleverd dat er in Nederland van onafhankelijke rechtsspraak al tientallen jaren lang absoluut geen spake is.

Korte tijd later heb ik van Carl Tissen gehoord dat hij had vernomen dat het bedrijf van Ad en Leo van Aarle moest uitgroeien tot het grootste impregneerbedrijf van Nederland met wel 10 houtimpregneerketels of meer. Ik ben daarop vervolgens samen met mijn vrouw op een zondag met de auto naar Nijmegen gereden en het bedrijf Hickson Garantor Nederland B.V. gaan bezoeken waarvan R. Leegwater directeur was en waarempel er lagen daar meer dan 20 grote impregneerketels klaar voor de verkoop. Voor het oprichten van al die houtimpregneerketels waren echter vele hectaren grond nodig. Langsliggend agrarisch bedrijf van A.M.L. van Rooij moest daarvoor met de hulp van de gemeente Sint-Oedenrode worden opgeofferd. Als waardering voor zijn diensten werd het van de DGS naar de CDA overgelopen raadslid Cees van Rossum beloond met de aanstelling tot wethouder Ruimtelijke Ordening en 1^e loco burgemeester. Als waardering voor zijn hierboven beschreven diensten kreeg GGD-arts Henk Jans van Frank Houben, commissaris van de koningin van Noord-Brabant, in 1993 de milieuprijs van Noord Brabant uitgereikt. Buurman Alfred van Kempe, die voorheen mede bezwaar aantekende tegen de oprichting van deze houtimpregneerketel bij gebr. van Aarle en toen ook gemeenteraadslid bij HvR/PvdA was, ging als vast columnist onder “*polleke*” allemaal erg schadelijk artikelen over mij schrijven in de lokale krant de Midden Brabant. Korte tijd later werd hij directeur van een grote middelbare school.

Buurman Robert van den Biggelaar (familie van Van Aarle) mocht na zijn huwelijk in die tijd op het adres ´t Acherom 5a in een illegale woning gaan wonen en op het adres van die illegale woning achter in een voormalige varkensstal een houtverwerkend bedrijf beginnen in strijd met het bestemmingsplan zonder een daarvoor vereiste milieuvergunning. Dit met de wetenschap dat daarop een woonbestemming rust waar één burgerwoning mag zijn. Mies van den Biggelaar, de vader van Robert van den Biggelaar, waarmee wij voorheen wel tweemaal per week kaarten, begon ons te terroriseren en bij ons een reeks van vernielingen aan te brengen. Ook regelde hij samenscholingen tegen ons, waardoor op een gegeven moment de gehele buurt en nagenoeg de gehele Oollandse gemeenschap zich tegen ons hadden gekeerd. Dit alles heeft geleid tot een tweetal pogingen tot doodslag door familieleden van Van Aarle op mijn moeder waarvan de laatste poging tot doodslag is uitgevoerd door Robert van den Biggelaar zelf. Van al die vernielingen en pogingen tot doodslag is steeds strafaangiften gedaan bij de politie en heeft nooit tot enig strafrechtelijk onderzoek geleid. Tegen al die illegale activiteiten van Robert van den Biggelaar heb ik vele tientallen rechtszaken moeten voeren tegen de gemeente Sint-Oedenrode bij de rechtbank ´s-Hertogenbosch en de Raad van State. Al die rechtzaken tegen Van den Biggelaar hebben mij honderduizenden euro’s gekost en de Rooise gemeenschap nog veel meer. In het Eindhovens dagblad en de Midden Brabant werd ik steeds afgeschilderd als degene die de Rooise gemeenschap veel geld kostte.

Robert van den Biggelaar en Mies van den Biggelaar hebben met de hulp van de gemeente Sint-Oedenrode zich daarmee met honderduizenden euro's onrechtmatig kunnen verrijken, hetgeen miljoenen euro's zou zijn geweest als ik daartegen geen processen had gevoerd.

Eind 1997 is mijn vrouw Annelies, vanwege de toen uitgebroken varkensziekte, gestopt met het houden van 350 varkens en hebben wij overeenkomstig de Wet milieubeheer bij burgemeester en wethouders van Sint-Oedenrode de formele melding gedaan op het wettelijk voorgeschreven meldingsformulier dat de diersoort van 350 varkens uit de in 1989 verleende hinderwetvergunning is omgezet naar 78 paarden en 59 varkens. Daarna hebben wij de varkensstal van binnen omgebouwd tot paardenstal met de gedachte om de milieuvergunning van die 59 varkens later te kunnen omzetten tot paarden. U zult het niet geloven dit heeft de ene na de andere onaangekondigde politie binnenvaart in opdracht van burgemeester P. Schriek en de overgelopen wethouder C. van Rossum tot gevolg gehad. Dit alles ging steeds gepaard met grof geweld, veel agressiviteit en machtsvertoon waarbij vele politiebeambten aanwezig waren. Dit met het oogmerk om daarmee naar de omwonenden de indruk te laten ontstaan dat wij wel de grootste criminelen van Nederland waren. Dit machtsvertoon bleek nodig te zijn om enkel het aanwezige aantal paarden te tellen die iedereen vanuit de openbare weg kan tellen omdat die overdag in de wei lopen. Toen men meer dan 10 paarden had geteld kregen wij pal daarna een dwangsom van F 15.000,- aan ons broek. Om niet te worden uitverkocht hebben wij daarop allerlei dure rechtszaken moeten voeren tot aan ons hoogste rechtcollege de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State. De gemeente Sint-Oedenrode heeft voor dit alles in het totaal miljoenen euro's aan gemeenschapsgeld misbruikt. In de lokale krant de Midden Brabant en de regionale krant het Eindhovens dagblad werd ondanks deze wetenschap in een (door de burgemeester vooraf gedictieerd?) artikel geschreven dat ik degene ben die de gemeente (en daarmee de Rooise gemeenschap) met het voeren van vele rechtszaken opzadel met hoge kosten. Er is zelfs een tijd geweest dat ik als gevolg daarvan als juridisch stalker werd afgeschilderd, waarmee men met behulp van een aangespannen gerechtelijke procedure een onherroepelijke uitspraak wilde laten ontstaan waarbij mij de rechtsmogelijkheden bij de rechtbanken en de Raad van State zou worden afgenomen. Dat ging voormalig rechter A.M.B. Hent bij de rechtbank 's-Hertogenbosch (huidig staatsraad bij de Raad van State) en voormalig en huidig staatsraad mr. Th. G. Drupseen bij de Raad van State echter te ver. Dat is toen op het nippertje dus niet gelukt. In een onherroepelijke uitspraak, uitgesproken door voormalig staatsraad minister J.H.P. Donner, werd ik in het gelijk gesteld en mocht ik doorgaan met het houden van paarden en het stallen van paarden voor derden. Dit was voor de gemeente Sint-Oedenrode dan ook een doorn in het oog en moesten nieuwe creatieve ideeën worden bedacht om ons agrarische bedrijf voor een appel en ei weg te krijgen ten dienste van de uitbreiding van het illegale houtimpregneerbedrijf van Ad en Leo van Aarle met ten minste tien impregneerketels die daarvoor al jarenlang klaarliggen op het bedrijventerrein van Hickson Garantor Nederland B.V. aan de Ambachtsweg te Nijmegen

In het nieuwe in voorbereiding zijnde bestemmingsplan Buitengebied 1997 werden mijn eigen woningen op 't Achterom 9 en 9a (twee woningen onder een kap) ineens gescheiden in twee woningen met de scheidingslijn midden door een en hetzelfde gebouw. De ene helft van dat gebouw ('t Achterom 9) kreeg een woonbestemming als burgerwoning. De andere helft van dat gebouw ('t Achterom 9a) kreeg een agrarische bestemming met een zodanig klein bouwvlak dat daarop geen enkele uitbreiding mogelijk is. Dit alles met de voorkennis en wetenschap dat al vanaf 1989 een rechtsgeldige milieuvergunning rust op de agrarische bedrijfswoningen 't Achterom 9 en 9a voor het houden van 78 paarden en 59 varkens. Dit alles met de voorkennis en wetenschap dat de woning 't Achterom 9

vanaf het moment dat het in 1947 is gebouwd altijd (continue) is gebruikt als agrarische bedrijfswoning ten dienste van het agrarische bedrijf. Dit heeft de gemeente Sint-Oedenrode toentertijd met voorbedachte rade gedaan met de voorkennis en wetenschap dat daarmee een burgerwoning op het adres 't Achterom 9 (mijn eigen woning nota bene) binnen de stankcirkel van mijn door hun gecreëerde agrarische woning op het adres 't Achterom 9a is komen te liggen, waarna bij het onherroepelijk worden van het bestemmingsplan "Buitengebied 1997" het agrarische bedrijf op het adres 't Achterom 9 en 9a

bestuursrechtelijk tot sluiting kan worden gedwongen. Dit alles met de voorkennis en wetenschap dat tegen deze meest ernstige vorm van machtsmisbruik door politie en justitie nooit strafrechtelijk zal worden optreden. Dit alles met de bedoeling om daarna mijn agrarische grond voor een prikje te kunnen overdragen aan Ad en Leo van Aarle om daarmee hun illegale houtimpregneerbedrijf met minstens tien houtimpregneerketels te kunnen uitbreiden, die daarvoor al jarenlang klaarliggen op het bedrijventerrein van Hickson Garantor Nederland B.V. aan de Ambachtsweg te Nijmegen.

De gemeente Sint-Oedenrode heeft, hetgeen hierboven staat geschreven, ons al die jaren opzettelijk aangedaan met de voorkennis en wetenschap dat het agrarische bedrijf met een rechtsgeldige milieuvergunning op het adres 't Achterom 9 en 9a en daarmee met twee bedrijfswoningen voor het houden van 78 paarden en 59 een zodanige omvang heeft dat daarop twee gezinnen volledig zeer ruim hun kostwinning kunnen verdienen. Op grond van de bestemmingsplanvoorschriften uit het bestemmingsplan Buitengebied 1997 was de gemeenteraad van Sint-Oederode dan ook wettelijk verplicht om aan deze twee agrarische bedrijfswoningen op het adres 't Achterom 9 en 9a een bouwvlak toe te kennen van ten minste drie hectare. Deze wettelijk opgelegde verplichting heeft de gemeenteraad van Sint-Oederode toentertijd opzettelijk overtreden. Om ons agrarische bedrijf te kunnen uitbreiden tot 78 paarden en 59 varkens, waarvoor wij vanaf 1989 een rechtsgeldige milieuvergunning hebben, hebben wij in 1998 een bouwvergunning aangevraagd voor een losrijhal van 70 bij 32 meter, waarbinnen een binnenbak van 60 bij 20 meter en 60 paardenstallen met stro en hooiopslag zou worden gerealiseerd. Op deze bouwvergunningsaanvraag zijn burgemeester en wethouders van Sint-Oedenrode wettelijk verplicht bouwvergunning te verlenen, omdat op grond van het vorige bestemmingsplan 60% van de aanliggende agrarische grond mocht worden volgebouwd. Daar viel die losrijhal van 70 bij 32 meter zeer ruim binnen. Als gevolg van machtsmisbruik van de meest ergste soort hebben burgemeester en wethouders van Sint-Oedenrode toentertijd onze keurig in viervoud ingeleverde bouwaanvraag voor betreffende losrijhal afgewezen zonder daarop een besluit te hebben genomen, waarmee wij in onze verdere rechtsgang zijn geblokkeerd. De schade die burgemeester en wethouders van Sint-Oedenrode daarmee vanaf 1998 tot op heden (12 jaar lang) hebben aangericht loopt intussen in de miljoenen euro's. Dit des te meer onze beide kinderen vanuit de twee bedrijfswoningen op de adressen 't Achterom 9 en 9a het agrarische bedrijf, waarop vanaf 1989 een rechtsgeldige milieuvergunning rust voor het houden van 78 paarden en 59 varkens, tot op de dag van vandaag willen voortzetten. Wij zitten (na 12 jaar) nog steeds te wachten op het besluit van burgemeester en wethouders van Sint-Oedenrode op onze in 1998 in viervoud ingeleverde aanvraag om een bouwvergunning voor de losrijhal van 70 bij 32 meter.

Tegen het bestemmingsplan "Buitengebied 1997" met de daarin door de gemeenteraad van Sint-Oedenrode gecreëerde burgerwoning op het adres 't Achterom 9 in strijd met het bestemmingsplan buitengebied, in strijd met de in 1989 verleende rechtsgeldige milieuvergunning, en derhale in strijd met de waarheid, hebben wij hierover tijdig inhoudelijk gemotiveerd beroep aangetekend bij de Afdeling bestuursrechtspraak van Raad van State,

die in 2002 in behandeling is genomen. Omdat de staatsraden bij de Raad van State voor de behandeling van ons beroep in 2002 niet onafhankelijk bleken te zijn heb ik twee van de drie behandelend staatsraden daarop voorafgaande aan de behandeling ter zitting gewraakt. Dit betekent dat wettelijk eerst dat wrakingsverzoek had moeten worden behandeld alvorens de gewraakte staatsraden verder hadden mogen gaan met de inhoudelijke behandeling van mijn beroepschrift. Tot op de dag van vandaag is mijn wrakingsverzoek van betreffend 2-tal staatsraden nog steeds niet in behandeling genomen en hebben de door mij gewraakte staatsraden de behandeling van de overige beroepsschriften inhoudelijk behandeld.

Dit betekent dat op de agrarische woningen 't Achterom 9 en 9a en omliggende agrarische gronden nog steeds het vorige bestemmingsplan buitengebied rust en 60% van de aanliggende agrarische gronden mogen worden volgebouwd. Dit betekent ook dat burgemeester en wethouders van Sint-Oedenrode nog steeds een besluit moeten nemen op onze in 1998 aangevraagde en in 4-voud ingeleverde bouwvergunningvraag voor een losrijstal van 70 bij 32 meter toetsend aan het vorige bestemmingsplan. Burgemeester en wethouders van Sint-Oedenrode weten dit. Daarom moet kost wat kost het agrarische bedrijf van Van Rooij, camping en pensionstal "Dommeldal" genaamd, met de hulp van de niet onafhankelijke door burgemeester P.M. Maas voorgedicteerde lokale media, als het Eindhovens Dagblad, Brabants Dagblad, Midden Brabant, TV Meierij, Omroep Brabant, e.d. en de lokale politie en justitie, waarover burgemeester P.M. Maas (vanwege hetgeen hierboven staat geschreven) een dictatoriale macht heeft, kost wat kost worden geliquideerd en voor een appel en een ei (10-voudig onder de werkelijke waarde) aan zijn CDA-vrienden (de "Houben-clan" zoals voormalig premier De Quay dat noemde) worden verkocht. Zover is het mis in Sint-Oedenrode met burgemeester P.M. Maas (CDA) aan het hoofd, die persoonlijk een grote vriend is van huidig premier J.P. Balkenende (CDA) die op grond van een gerechtelijk onderzoek (Commissie Davids) schuldig is bevonden aan genocide op een miljoen Irakezen, als gevolg van de onrechtmatige aanval op Irak. Dit des te meer houtimpregneerbedrijf Gebr. van Aarle B.V. het grondwater onder mijn agrarische bedrijf (langs de Ollandseweg) reeds sterk heeft verontreinigd met arseenzuur, hetgeen in 2008 op 250 meter van het bedrijventerrein van gebr van Aarle B.V. bij mijn andere buurman Joan van Gorkum (Ollanseweg 165) is gemeten. Om dit alles te verdonkeremanen mag Joan van Gorkum op de locatie Ollandseweg 165, waarop een burgerlijke woonbestemming rust, van burgemeester en wethouders van Sint-Oedenrode een woonboerderij oprichten met paardenhotel met daarin een 3-tal vakantiewoningen met een 2-tal grote ontspanningsruimten, een minicamping met 25 kampeerplaatsen en een grote schuur waarin zo'n 20 paarden kunnen worden gehouden. Dit alles buiten het bouwvlak in strijd met het bestemmingsplan Buitengebied 1997 zonder een daarvoor vereiste milieuvergunning. Om dit alles geregeld te krijgen is Joan van Gorkum door burgemeester P.M. Maas dictatoriaal aangesteld als voorzitter van de (mini)campings in Sint-Oedenrode, zonder zelf over een (mini)camping te beschikken. Joan van Gorkum ziet hierin een onrechtmatige miljoenenverrijking zitten, hetgeen weer een nieuwe burenruzie tot gevolg heeft gehad. De vrouw van Joan van Gorkum is een volle nicht van mij waardoor ook ruzie is ontstaan tussen mijn directe familie in Sint-Oedenrode. Daarmee heeft burgemeester P.M. Maas (CDA) zijn beoogde doel weer bereikt.

Dit alles heeft geleid tot een poging tot doodslag op de Ollandse feestdag in 2008 op mijn persoon, waarvan de gebr. van Aarle hoofdsponsor was, die de gemeente Sint-Oedenrode en omliggende gemeenten heeft vergiftigd met meer dan honderduizend kilogram arseenzuur en chromtrioxide (chrom VI). Mijn bril is toen vernield en ik ben met verwondingen naar het

ziekenhuis gebracht. Niet de dader, Ton van Alphen (de eigenaar van de de dorpsherberg in Olland), wordt daarvoor strafrechtelijk vervolgd maar ik (het slachtoffer) word daarvoor strafrechtelijk vervolgd, ondanks mijn strafaangifte tegen dader Ton van Alphen. Deze strafzaak dient op 20 mei 2010 (over 14 dagen) bij de kantonrechter van de rechtbank in Eindhoven. Naar verwachting zal ik als slachtoffer daarvoor in Nederland minstens twee jaar gevangenisstraf krijgen. Naar verwachting heeft burgemeester P.M. Maas dat (gezien bovengenoemde feiten) intussen met de officier van justitie (tegenpartij) en behandelend kantonrechter nu al geregeld.

Op 26 april 2009 heeft Robert van den Biggelaar onder toezien oog van Mies van den Biggelaar en een onafhankelijke getuige (die ook is gehoord door de politie) op mijn eigen grond een zeer gewelddadige poging tot doodslag op mijn persoon gepleegd. Hij stompte tegen mijn hoofd, sloeg mijn bril af, toen ik mijn bril wilde oppakken stampte hij die met zijn voeten moedwillig kapot en begon zeer agressief op mijn lichaam en hoofd te schoppen, zo hard hij maar kon. Dat ik nog leef is een wonder. De onafhankelijke getuige die hierover ook door de politie is gehoord, en waarvan proces-verbaal is opgemaakt, heeft er dagen lang niet van kunnen slapen en ik moest voor behandeling naar het ziekenhuis. Van de diepe kneuzingen heb ik maandenlang erg veel last gehad. Ondanks het feit dat hiervan op 26 april 2009 strafaangifte is gedaan bij de politie wordt hiernaar geen strafrechtelijk onderzoek verricht en krijg ik de schade van mijn bril, dokter en ziekenhuis (duizenden euro's) niet vergoed. Dit alles is mogelijk onder leiding van burgemeester P.M. Maas (CDA) van Sint-Oedenrode. Dit komt nooit in de lokale kranten en omroepen, waarover burgemeester P.M. Maas (CDA) een volledige dictatoriale macht blijkt te hebben.

Dit alles is nog niet genoeg om A.M.L. van Rooij met zijn Ecologisch Kennis Centrum B.V., Van Rooij Holding B.V. en zijn agrarische bedrijf Camping en Pensionstal "Dommeldal" geestelijk, financieel en zo nodig in navolging op de moord van Pim Fortuyn "*onder de dekmantel van*" een door hem gecreeërde burenruzie, familieruzie of dorpsruzie lichamelijk te laten vermoorden, waarna de moordenaar met de door burgemeester P.M. Maas gedoogde wetsovertredingen zich onrechtmatig met miljoenen euro's kan verrijken, zoals mijn buurman Joan van Gorkum, waarvan zijn vrouw (Anja van Rooij) een volle nicht van mij is. Let wel: als Joan van Gorkum mij vermoord of laat vermoorden, dan is hij persoonlijk met de machtsmisbruikende hulp van burgemeester P.M. Maas minstens een miljoen euro rijker en kan burgemeester P.M. Maas die moord afdoen als burenruzie of familieruzie en naar de media zijn handen in onschuld wassen. Dat de moord op Pim Fortuyn hier rechtstreeks mee samenhangt kunt uw lezen in het boek "*Alarm...! U wordt vergiftigd! Zal de wereld ten onder gaan aan gif, milieu en bedrog?*" dat Ine Veen over mij heeft geschreven in samenhang met het boek "*Moord namens de 'Kroon'*" dat Ine Veen over de moord op Pim Fortuyn heeft geschreven en waar ik ook in voorkom (voor bewijs lees: <http://www.ineveen.nl/iv16.htm> en <http://www.sdnl.nl/ine-veen.htm> en <http://www.sdnl.nl/fortuyn1.htm>). Na het lezen van het boek "*Alarm...! U wordt vergiftigd!*" van Ine Veen heeft criminoloog prof. dr. F. Bovenkerk tijdens de uitreiking van dat boek door Wieteke van Dort op 18 december 2008 voor een volle zaal in 'Het Leeuwke' te Sint-Oedenrode gezegd: hier is sprake van "*Corporate Crime*". Voor bewijs lees het artikel "*Niemand kan meer zeggen dat hij onschuldig is en van niets weet, iedereen weet het*" uit het Echte Nieuws van 23 december 2008 en bekijk en beluister daarbij ook de aanklikbare video's (adres: <http://www.hetechtenieuws.org/2008-12-23.php>). Het is hierbij goed te weten dat burgemeester P.M. Maas (CDA), zijn vriend premier J.P.

Balkenende (CDA), alle wethouders en raadsleden van Sint-Oedenrode persoonlijk waren uitgenodigd om bij deze uitreiking aanwezig te zijn en dat niemand van hen is gekomen. Dit geeft de bevestiging van de rechtsstreekse samenhang met de moord op Pim Fortuyn. Het moge u duidelijk zijn dat ik onder deze door burgemeester P.M. Maas bewust gecreëerde omstandigheden pal naast mijn eigen woning in Olland absoluut niet meer durf te gaan wonen zolang hij nog burgemeester van Sint-Oedenrode is.

Kennelijk is de dictatoriale macht van burgemeester P.M. Maas (CDA) van Sint-Oedenrode ook overgeslagen naar de buurgemeente Best, waar ik partime werkzaam ben (was?) als safety manager bij Philips. Zonder ook maar ziek te zijn verklaarde mijn bedrijfsarts bij Philips mij van de ene op de andere dag voor 100% arbeidsongeschikt, hetgeen 100% geestesziek moet zijn want lichamelijk mankeer ik niets. Op 12 mei 2009 kreeg Van Rooij Holding B.V. (de werkgever van A.M.L. van Rooij als directeur van het Ecologisch Kennis Centrum B.V.) vanuit het UWV (met als verantwoordelijk minister J.P.H. Donner van Sociale Zaken en Werkgelegenheid) het bericht thuisgestuurd dat zijn werknemer bijna twee jaar ziek is en niet voor een UWV-uitkering in aanmerking komt, omdat werkgever Van Rooij Holding B.V. niet aan de wettelijk opgelegde reïntegratieverplichtingen heeft voldaan. Dit met de wetenschap dat werkgever Van Rooij Holding B.V. zijn werknemer A.M.L. van Rooij als werknemer (werkzaam als directeur voor het Ecologisch Kennis Centrum B.V.) nooit ziek heeft gemeld bij het UWV en ook niet over een bedrijfsarts beschikt waardoor ik voor de rest van mijn leven voor 100 % geestesziek blijf. Als gevolg daarvan heb ik vanaf 25 oktober 2007 geen salaris tijdens ziekte vanuit het UWV doorbetaald gekregen en heb ik vanaf 12 mei 2009 geen betaalde werkzaamheden voor het Ecologisch Kennis Centrum B.V. meer kunnen verrichten. De schade als gevolg daarvan voor A.M.L. van Rooij met zijn Ecologisch Kennis Centrum B.V., Van Rooij Holding B.V. en zijn agrarische bedrijf Camping en Pensionstal "Dommeldal" loopt in de miljoenen euro's en voor de cliënten van het Ecologisch Kennis Centrum B.V. loopt die schade in de tientallen miljoenen euro's. Dat hierin burgemeester P.M. Maas (CDA), dan wel zijn partijgenoot verantwoordelijk minister J.P.H. Donner (CDA) van Sociale Zaken en Werkgelegenheid, dan wel zijn partijgenoot en persoonlijke vriend premier J.P. Balkenende (CDA) in hun regulier CDA-overleg en/of op vriendenfeestjes hierover hebben gesproken staat voor mij vast. Dat in onderlinge afstemming is besloten dat het UWV als zodanig heeft moeten handelen, gezien bovengenoemde feiten, staat voor mij ook vast. Dit omdat ik anders niet kan verklaren dat het UWV werkgever Van Rooij Holding B.V., na ruim 2,5 jaar lang een 100% arbeidsongeschikte werknemer A.M.L. van Rooij te hebben, niet éénmaal heeft aangeschreven om zijn werknemer A.M.L. van Rooij (werkzaam als directeur van het Ecologisch Kennis Centrum B.V.) te laten controleren door een arts of psychiater van het UWV, zodat A.M.L. van Rooij na een herstelverklaring van een UWV-arts als werknemer van Van Rooij Holding B.V. voor de cliënten van het Ecologisch Kennis Centrum B.V. weer betaalde werkzaamheden kan verrichten. Dit was voor burgemeester P.M. Maas van Sint-Oedenrode nog niet genoeg en heeft hij op 12 november 2009 op basis van een valselijk opgemaakt geschrift, zonder onderliggend vonnis, arrest of uitspraak van een rechter, excutoriaal beslag laten leggen op alle Rabobank rekeningen van mij, mijn vrouw en mijn 92-jarig oude moeder, waardoor ik nog geen treinkaartje meer kan kopen. Intussen heeft burgemeester P.M. Maas op deze wijze al €7.500,- aan AOW-geld bij mijn moeder gestolen, want door zijn jarenlang machtsmisbruikend handelen, waarin hij in zeer ernstige mate de wet heeft overtreden, hebben wij intussen nagenoeg geen enkel inkomen meer. Burgemeester P.M. Maas van Sint-Oedenrode heeft bij de aanvaarding van zijn ambt als burgemeester van Sint-Oedenrode de ambtseed afgelegd, waarin hij onder ede heeft verklaard dat hij de Grondwet en overige wetten zal naleven. Ik vraag mij intussen af hoelang hij zo

mag blijven doorgaan van koningin Beatrix, die hem heeft benoemd als burgemeester van Sint-Oedenrode.

Dit was voor burgemeester P.M. Maas van Sint-Oedenrode kennelijk nog niet genoeg. Sinds het op 18 augustus 1992 op initiatief van de milieuofficier van Justitie mr. G. Bos (een persoonlijke vriend van Frank Houben) op het paleis van justitie te 's-Hertogenbosch gehouden samenspannende overleg (lees hierboven) heeft burgemeester P.M. Maas van Sint-Oedenrode ook een volledig dictatoriale macht verkregen over huidig minister J.C. Huizinga-Heringa (CU) van Volkshuisvesting, Ruimtelijke Ordening en Milieubeheer en haar daarmee zodanig onder druk kunnen zetten dat zij, als verantwoordelijk minister, een valselijk opgemaakt geschrift heeft getekend, zonder onderliggend vonnis, arrest of uitspraak van een rechter op basis waarvan minister J.C. Huizinga-Heringa (CU) op 17 maart 2010 executoriaal beslag heeft gelegd op al mijn onroerende goederen en via de SNS-Bank op de hypotheek van van het agrarische bedrijf Camping en Pensionstal "Dommeldal" met vermelding dat na 14 mei 2010 voor een appel en ei (voor 10% van de daadwerkelijke waarde) tot executoriale verkoop van mijn eigendommen zal worden overgegaan, waardoor ik, mijn vrouw en mijn 92-jarige moeder letterlijk op straat komen te liggen. Tot op heden heb ik dat gelukkig nog kunnen voorkomen.

Dat de hierboven door burgemeester P.M. Maas onder dictatoriale druk gezette verantwoordelijk minister J.C. Huizinga-Heringa (CU) van Volkshuisvesting, Ruimtelijke Ordening en Milieubeheer op 14 april 2010 de executoriale verkoop van al onze eigendommen niet ten uitvoer heeft gebracht, en dat ik, mijn vrouw en mijn 92-jarige moeder daardoor niet als zwerver in de goot moeten overnachten is voor burgemeester P.M. Maas een doorn in zijn oog. Om die reden heeft hij op 21 april 2010 tegen A.M.L. van Rooij, als lijsttrekker van De Groenen van Sint-Oedenrode (en daarmee tevens tegen verantwoordelijk landelijk voorzitter Paul Freriks van De Groenen, omdat die mij steunt) strafaangifte gedaan van smaad bij de politie, zonder aan De Groenen van die strafaangifte een kopie te hebben verstrekt. Dit ondanks het feit dat De Groenen op grond van de Wet openbaarheid van bestuur om een kopie van die strafaangifte hebben verzocht. Hiermee is feitelijk komen vast te staan dat burgemeester P.M. Maas van Sint-Oedenrode daarmee niet alleen de Wet openbaarheid van bestuur in ernstige mate heeft overtreden, maar ook een valse strafaangifte tegen mij en De Groenen heeft gedaan bij de politie met de vooropgezette bedoeling om daarmee zijn machtmisbruikende CDA-politiek binnen de gemeente Sint-Oedenrode ten nadele van De Groenen te kunnen vergroten. Dit is politiek een doodzonde, waarop onmiddellijk nieuwe gemeenteraadsverkiezingen binnen de gemeente Sint-Oedenrode dienen te worden uitgeschreven. Ook hierin heeft burgemeester P.M. Maas de hulp gehad van de regionale media als: Omroep Brabant, Eindhovens Dagblad, Brabants Dagblad, Midden Brabant en ga zo maar verder. Hoe extreem ver Hans Janssen, centrale redactie radio/tv/internet van de Omroep Brabant, daarmee is gegaan kunt u lezen in het artikel "*Overheid en media blijven zwijgen over gif(speel)hout, burgemeester Maas doet aangifte tegen de klokkenluider*" in het Echte Nieuws van 26 april 2010, waarvan u de tekst met bijbehorende bewijzen bij het Echte Nieuws op internet kunt lezen (adres: <http://www.hetechtenieuws.org/2010-04-26.php>). Ik wil u vragen kennis te nemen van de inhoud, die inhoud hier als herhaald en ingelast te beschouwen en tevens ook aan u gericht.

Dit was voor burgemeester P.M. Maas van Sint-Oedenrode kennelijk nog niet genoeg en kreeg ik op 21 april 2010 om 11.00 uur te maken met een in opdracht van burgemeester P.M. Maas (CDA) van Sint-Oedenrode uitgevoerde onaangekondigde binnenvaart, waarbij zonder enige vooraankondiging plotsklaps twee personen van het RMB (Regionaal Milieu

Bedrijf) samen met twee politiebeambten bij mij thuis aan de poort stonden met de mededeling dat zij voor controle kwamen. Ondanks mijn nadrukkelijk verzoek daartoe weigerden betreffende twee politiebeambten zich te legitimeren. Ook weigerde men een bevel tot controle te overleggen. Een van de politiebeambten was dezelfde persoon die mij bij een eerdere controle met geweld op de grond smiet in de boeien gooide en met grof geweld mij de auto introk, waarmee ik werd afgevoerd naar de isoleercel van het politiebureau in Schijndel, zonder dat ik ook maar iets fout had gedaan. Het resultaat daarvan was flinke bloeduitstortingen waarvan ik strafaangifte heb gedaan, hetgeen tot op de dag van vandaag niet is onderzocht. Terwijl ik in de isoleercel vertoefde heeft het RMB toentertijd in het bijzijn van deze politiebeampte foto's gemaakt van mijn slaapkamer en de kantoorruimte van het Ecologisch Kennis Centrum B.V. zonder bevel van de officier van justitie. Dit alles was voor mij reden om via de andere poort met mijn auto te vluchten. Ik wilde dit alles namelijk niet nogmaals meemaken. Gezien bovengenoemde bij mij bekende feiten ben ik diezelfde dag nog omstreeks 18.00 uur Nederland uitgevlucht en in België ondergedoken, waar ik vanuit mijn studie als hogere veiligheidskundige op de hoge school in Gent vele goede vrienden heb zitten. Dit met de bedoeling om daar politiek asiel aan te vragen. Omdat ik niet wil hebben dat mij hetzelfde gaat overkomen als dat Pim Fortuyn is overkomen heb ik mijn onderduikadres zelfs voor mijn eigen vrouw Annelies geheim gehouden, ondanks de wetenschap dat zij, maar ook mijn twee kinderen en mijn moeder het daarmee zeer moeilijk hebben. Dit des te meer mijn moeder op 25 april 2010 jarig was, 92 jaar werd en ik om die reden niet bij haar verjaardag kon zijn. Hierbij dient opgemerkt te worden dat verantwoordelijk wethouder H.W.M.A. van den Berk-van de Laar (CDA) Ruimtelijke Ordening en Milieubeheer, tevens 1^e-Locoburgemeester van Sint-Oedenrode, persoonlijk ook bestuurslid is in het algemeen bestuur van het RMB. Daarmee is de samenspanning tussen het RMB en de opdracht die burgemeester P.M. Maas (CDA) heeft gegeven tot deze onaangekondigde agressieve binnenvaart feitelijk bewezen.

Dit was voor burgemeester P.M. Maas van Sint-Oedenrode kennelijk nog niet genoeg en kreeg mijn vrouw het op 29 april 2010 verzonden handhavingsbesluit d.d. 27 april 2010 van burgemeester Maas en wethouders van Sint-Oedenrode op 1 mei 2010 in haar brievenbus. Dit met de voorkennis en wetenschap dat ik door toedoen van diezelfde burgemeester P.M. Maas ter bescherming van mijn eigen leven op 21 april 2010 heb moeten onderduiken op een geheime lokatie in België. In betreffend handhavingsbesluit bericht burgemeester P.M. Maas aan mijn vrouw Annelies (zonder dat ik haar kan ondersteunen door zijn toedoen):

- dat als de logieskamers bij Camping en pensionstal "Dommeldal" niet vóór 20 mei 2010 zijn ontruimt, direct tot toepassing van bestuursdwang en derhalve tot verzegeling zal worden overgegaan.
- dat vóór 20 mei 2010 het gebruik als camping gestaakt moet zijn en moet blijven anders zal daarvoor vanaf 20 mei 2010 een dwangsom worden verbeurd van €7.000,- per week met een maximum van €35.000,-

Burgemeester P.M. Maas heeft dit handhavingsbesluit op 29 april 2010 laten uitgaan met de hierboven beschreven voorkennis en wetenschap en de wetenschap dat alles op Camping Pensionstal "Dommeldal" legaal is. Alle benodigde en vereiste vergunningen zijn in nauwe afstemming met de gemeente Sint-Oedenrode aangevraagd. Wij hebben zelfs op zijn verzoek daarvoor een duur extern bureau ingehuurd gehad, waaraan wij voor deze dienstverlening vele duizenden euro's hebben moeten betalen. Het bureau dat wij daarvoor hebben ingehuurd is Bureau Preadium te Veghel. Degene die hierover het overleg heeft gevoerd met de gemeente Sint-Oedenrode en alle vergunningen heeft aangevraagd is nota bene directeur Geert van de Veer van dat bureau. U kunt dit alles persoonlijk bij directeur Geert van de Veer navragen. Hij zal dit allemaal moeten bevestigen. Drie jaar geleden, kort voor de opening, is nota bene

burgemeester P.M. Maas (CDA) persoonlijk naar onze logiekamers en minicamping komen kijken en vond dat het er allemaal keurig uitzag. Hij is dan ook op de hoogte van het feit dat deze logiekamers en minicamping al 3 jaar lang in gebruik zijn. Plotsklaps (3 jaar later) moet het gebruik van deze minicamping bij de paardenhouderij vóór 20 mei 2010 zijn gestaakt anders wordt er vanaf 20 mei 2010 een dwangsom verbeurd van €7.000,- per week tot een maximum van €35.000,- Ook dit is machtsmisbruik ten top. Ook hiermee is feitelijk komen vast te staan dat burgemeester P.M. Maas ook onze allerlaaste inkomsten wil afnemen, waarmee zijn tot op heden vooropgezette doel om al onze eigendommen (waaronder camping en pensionstal “Dommeldal”) voor een appel en ei (voor 10% van de daadwerkelijke waarde) executoriaal verkocht wenst te hebben, alsnog wil realiseren, zodat zijn persoonlijk grote vriend Joan van Gorkum (mijn buurman) het voor een appel en een ei kan overnemen om het daarna onbeperkt te mogen uitbreiden in strijd met het ter plaase geldende bestemmingsplan Buitengebied 1997, zoals hij nu al mag van burgemeester P.M. Maas op het naastliggende perceel “Ollandseweg 165”. Burgemeester P.M. Maas (CDA) kan zich dit alles veroorloven

omdat hij de volledige dictatoriale macht heeft over de lokale en regionale media, waaronder: Omroep Brabant, Eindhovens Dagblad, Midden Brabant, TV-Meierij, etc. die exact de leugens die burgemeester P.M. Maas hen dicteert in de media brengen.

In betreffend handhavingsbesluit d.d. 27 april 2010 bericht burgemeester P.M. Maas aan mijn vrouw Annelies verder (zonder dat ik haar kan ondersteunen door zijn toedoen):

- dat vóór 20 mei 2010 de paardenrijbak moet worden verwijderd en verwijderd gehouden moet worden anders zal daarvoor vanaf 20 mei 2010 een dwangsom worden verbeurd van €5.00,- per week met een maximum van €15.000,-

Burgemeester P.M. Maas heeft dit handhavingsbesluit op 29 april 2010 laten uitgaan met de hierboven beschreven voorkennis en wetenschap en de wetenschap dat alles op Camping Pensionstal “Dommeldal” legaal is. Met het onder op last van een dwangsom van €15.000,- laten verwijderen van de paardenbak gaat deze burgemeester P.M. Maas extreem ver. Al vanaf 1997 (13 jaar lang) hebben wij een paardenbak in gebruik voor het berijden van paarden, waarvoor wij al vanaf 1989 een milieuvergunning hebben die bij uitspraak van staatsraad minister J.H.P. Donner van de Raad van State onherroepelijk is geworden. Burgemeester P.M. Maas (CDA) was toen nog geen burgemeester van Sint-Oedenrode en wist hij naar verwachting niet van het bestaan van het kerkdorpje Olland. Nu ineens moet betreffende paardenbak worden verwijderd en verwijderd blijven, terwijl het niet meer is als een omheining in een weiland van 1.40 m hoog dat wettelijk in de gehele gemeente Sint-Oedenrode is toegestaan, behalve bij Van Rooij. Ik raad burgemeester P.M. Maas (CDA) aan om eens een groot CDA-feest te organiseren aan de Schootsedijk bij zijn boezemvriendin, verantwoordelijk wethouder H.W.M.A. van den Berk-van de Laar (CDA) Ruimtelijke Ordening en Milieubeheer, tevens 1^e-Locoburgemeester van Sint-Oedenrode, die ook persoonlijk lid is in het algemeen bestuur van het RMB. Ik raad burgemeester P.M. Maas (CDA) daarbij tevens aan om voordat hij zich gaat bezatten met champagne van meer dan €100,- per fles van het bij camping en pensionstal “Dommeldal” gestolen geld op de paardenhouderij van CDA-wethouder H.W.M.A. van den Berk-van de Laar eens goed rond moet kijken, toevallig ziet hij daar dan een rijbak voor paarden, zoals er tientallen zijn binnen de gemeente Sint-Oedenrode en zich daarbij de vraag stelt: *waarom mag mijn CDA-boezemvriendin in hetzelfde buitengebied van Sint-Oedenrode waarop hetzelfde bestemmingsplan Buitengebied 1997 van toepassing is wel een paardenrijbak hebben?* Ook wil ik aan burgemeester P.M. Maas vragen of dat hij, voordat hij zich heeft bezat, eens wil gaan kijken of dat zijn CDA-vriendin H.W.M.A. van den Berk-van de Laar toevallig niet negen paardenboxen heeft leegstaan, zodat al degenen die bij ons een paard hebben

gestald, die na 20 mei 2010 bij ons wegmoeten, bij haar kunnen worden gestald. Dit omdat na het afbreken van de rijbak onze pensiongasten allemaal zullen vertrekken en naar een nieuw onderkomen gaan zoeken op een lokatie in onze buurt die wel een paardenrijbak mag hebben. Als burgemeester P.M. Maas de dag daarop zijn roes heeft uitgeslapen raad ik hem aan om nog een groter CDA-feest te organiseren op bungalowpark en camping de Kienehoef van Sint-Oedenrode, waarbij alle CDA-kiezers van Sint-Oedenrode worden uitgenodigd, waarvan Fred van Rooij de directeur is. Ik raad burgemeester P.M. Maas dan aan om met al zijn CDA-kiezers naar die mooie afgraving te gaan kijken met een oppervlakte van vijf hectare, waarvan de grond voorheen in eigendom was van de gemeente Sint-Oedenrode maar die burgemeester P.M. Maas voor slechts €1,- heeft geschonken aan Fred van Rooij. Ik wil burgemeester P.M. Maas vragen om daarna langs alle bungalows op de camping van Fred van Rooij te lopen en aan degenen die erin wonen de volgende vraag te stellen: *zijn die bungalows het gehele jaar door aan u verhuurd?* Ten minste 10 van die bungalow bewoners zullen dan moeten vertellen dat betreffende bungalow door hen pertinent wordt bewoond, hetgeen zeer ernstig in strijd is met het ter plaatste geldende bestemmingsplan. Daarmee heeft camping

De Kienehoef met de hulp van burgemeester P.M. Maas een onrechtmatige verrijking verkregen van miljoenen euro's en miljoenen euro's gestolen bij de Rooise-gemeenschap. Burgemeester P.M. Maas dient daarop voor zichzelf de vraag te stellen: *komt dit omdat Fred van Rooij jarenlang (tot de laatste gemeenteraadsverkiezingen) fractievoorzitter van de CDA in Sint-Oedenrode is geweest?* Na dit alles te hebben bezichtigd raad ik burgemeester P.M. Maas aan om al deze CDA-kiezers te voorzien van onbepaald veel flessen champagne van meer dan € 100,- per fles, hij heeft namelijk geld genoeg over van die miljoenen euro's die hij heeft gestolen bij ons agrarische bedrijf camping en pensionstal "Dommeldal". Aan het eind van dit grote CDA-feest raad ik burgemeester P.M. Maas aan om grote hoeveelheden geïmpregneerd hout vanaf mijn buurman gebr. van Aarle B.V. te laten aanvoeren dat stijf staat van de arseenzuur en chroomtrioxide (chrom VI) om daarvan een groot kampvuur te maken, waar al zijn CDA-feestgangers omheen springen en dansen en veel champagne brassen. Volgens burgemeester P.M. Maas is dat geïmpregneerde hout immers toch niet giftig (er mogen van hem daarop zelfs kinderen spelen in strijd met een door mij gewonnen uitspraak van de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State), waarna hij zelf kan controleren wie er gelijk heeft over de gevaren van dat geïmpregneerde hout: *hij of ik?* Het volgende moge u duidelijk zijn: zolang burgemeester P.M. Maas van onze majesteit koningin Beatrix nog burgemeester van Sint-Oedenrode mag blijven kunnen ik, mijn vrouw, mijn 92-jarige moeder en mogelijk ook mijn kinderen in Olland (Nederland) niet meer veilig wonen.

In betreffend op 29 april 2010 verzonden handhavingsbesluit d.d. 27 april 2010 bericht burgemeester P.M. Maas aan mijn vrouw Annelies (zonder dat ik haar kan ondersteunen door zijn toedoen) dat vóór 20 mei 2010 aan alle hierboven opgelegde verplichtingen zal moeten zijn voldaan, anders zijn de rapen gaar voor de familie Van Rooij. Op het laatste blad van datzelfde handhavingsbesluit schrijft burgemeester P.M. Maas dat daartegen tot zes weken na 29 april 2010 (tot 10 juni 2010) bezwaar kan worden aangetekend en bij de voorzieningenrechter van de rechtbank om het treffen van voorlopige voorziening kan worden verzocht. Daarmee heeft burgemeester P.M. Maas in hetzelfde handhavingsbesluit beslist dat voor het eerst pas tot handhavingsmaatregelen kan worden overgegaan na 10 juni 2010 en niet

na 20 mei 2010 zoals in datzelfde besluit staat geschreven. Dit betekent dat burgemeester P.M. Maas en wethouders van Sint-Oedenrode betreffend handhavingsbesluit daarop onmiddellijk dienen in te trekken. Hiermee is tevens feitelijk komen vast te staan dat burgemeester P.M. Maas ook geestelijk de weg kwijt is en daarmee op een zo'n belangrijke positie als burgemeester van Sint-Oedenrode voor haar inwoners een groot gevaar vormt, waarop hij onmiddellijk door koningin Beatrix uit zijn ambt dient te worden ontslagen.

In betreffend op 29 april 2010 verzonden handhavingsbesluit d.d. 27 april 2010 bericht burgemeester P.M. Maas aan mijn vrouw Annelies (zonder dat ik haar kan ondersteunen door zijn toedoen) verder letterlijk het volgende:

“Wet milieubeheer: volgens de geldende aan u verleende milieuvergunning en de daarbij behorende meldingen bestaat de dierbezetting uit 59 vleesvarkens en 78 paarden. Tijdens de controle op 29 juli 2009 en 21 april 2010 waren en geen vleesvarkens meer aanwezig en werden er 19 paarden geteld. Volgens onze gegevens zijn gedurende 3 jaar geen vleesvarkens gehouden.”

Burgemeester P.M. Maas is in dit besluit vergeten te schrijven dat als je een milieuvergunning hebt voor 78 paarden er niet perse 78 paarden aanwezig behoeven te zijn. Het gaat namelijk om het vergund zijn. Ook vergeet burgemeester P.M. Maas in dit besluit te schrijven dat als hij (zijn voorganger) in 1998 bouwvergunning had verleend op onze bouwvergunningaanvraag van 1998 voor een losrijhal van 70 bij 32 meter (waar wij na 13 jaar nog steeds op zitten te wachten) wij daarin 13 jaar geleden al 60 paardenboxen hadden gemaakt. Dan hadden wij nu minstens 78 paarden gehad en hadden die 59 varkens kunnen worden omgezet naar 12 paarden, waarmee wij nu 90 paarden hadden gehad. Burgemeester P.M. Maas kan hiermee zelf uitrekenen hoe groot de schadeclaim zal worden richting de gemeente Sint-Oedenrode, vanuit Camping en Pensionstal “Dommeldal”, waarvoor de Rooise gemeenschap zal moeten opdraaien. Direct daarna schrijft burgemeester P.M. Maas in hetzelfde besluit letterlijk het volgende:

“De camping/pensionstal Dommelstal wordt aangemerkt als een type C-inrichting omdat u een inrichting heeft voor het houden van meer dan 5 paarden. Hierop blijft u vergunningsplichtig op grond van het Activiteitenbesluit. Wij hebben u hiervoor echter geen milieuvergunning verleend. Deze is door u ook niet aangevraagd. Wij merken hierbij op dat het derhalve niet mogelijk is om in dezen te volstaan met een melding.”

Hier schrijft burgemeester P.M. Maas in hetzelfde handhavingsbesluit d.d. 27 april 2010 dat het agrarische bedrijf camping en pensionstal “Dommeldal” niet over de wettelijk vereiste milieuvergunning beschikt voor het houden van meer dan 5 paarden, terwijl burgemeester P.M. Maas enkele regels daarboven heeft geschreven dat Camping en Pensionstal “Dommeldal” een milieuvergunning heeft voor het houden van 78 paarden. Dit is volledig met elkaar strijdig in één en hetzelfde handhavingsbesluit. Ook hierop is burgemeester P.M. Maas wettelijk verplicht om daarop het in geding zijnde handhavingsbesluit onmiddellijk in te trekken. Ook hiermee is feitelijk komen vast te staan dat burgemeester P.M. Maas geestelijk de weg kwijt is en daarmee op een zo'n belangrijke positie als burgemeester van Sint-Oedenrode voor haar inwoners een groot gevaar vormt, waarop hij onmiddellijk door koningin Beatrix uit zijn ambt dient te worden ontslagen.

Als burgemeester P.M. Maas de moeite had genomen om het bestemmingsplan Buitengebied 1997 door te lezen dan had hij moeten constateren dat betreffend bestemmingsplan meer als

11 jaar oud is. Als burgemeester P.M. Maas vervolgens de Wet op de Ruimtelijke Ordening had doorgelezen dan had hij moeten constateren dat als een bestemmingsplan meer dan 10 jaar oud is burgemeester en wethouders niet bevoegd zijn tot het nemen van een dergelijk drastisch handhavingsbesluit maar dat die bevoegdheid toebehoort aan de gemeenteraad van Sint-Oedenrode. Dit des te meer het nieuwe bestemmingsplan buitengebied reeds in de voorbereidingsfase zit. Ook hiermee is feitelijk komen vast te staan dat burgemeester P.M. Maas geestelijk de weg kwijt is en daarmee op een zo'n belangrijke positie als burgemeester van Sint-Oedenrode voor haar inwoners een groot gevaar vormt, waarop hij onmiddellijk door koningin Beatrix uit zijn ambt dient te worden ontslagen.

De veroorzaker van dit handelen van burgemeester P.M. Maas (CDA) van Sint-Oedenrode, zijn persoonlijke vriend minister-president J.P. Balkenende (CDA), huidig minister J.P.H. Donner van Sociale Zaken en Werkgelegenheid (CDA) en huidig minister van Justitie dr. E.M.H. Hirsch Ballin (CDA) is voormalig commissaris van de koningin F.J.M. (Frank) Houben van Noord-Brabant (CDA), voorheen burgemeester van Luyksgestel, nu kamerheer van koningin Beatrix, persoonlijk getuige van het huwelijk van kroonprins Willem Alexander met Maxima, die van kind af aan evenals zijn vader dr. F.J.M.A.H. (Frans) Houben tot de vriendenkring van de koninklijke familie behoort. Ter onderbouwing daarvan vindt u hieronder in deze brief bijgevoegd de "*Geschiedenis ter onderbouwing van mijn aanvraag voor politiek asiel in België*" met bijbehorende deeplinks aan feitelijke bewijzen ter onderbouwing. Ik verzoek u kennis te nemen van de inhoud, die inhoud hier als herhaald en ingelast te beschouwen en tevens aan u gericht. Daarin valt ondermeer het volgende te lezen:

Op 17 maart 1824 werd het eiland Billiton in Indonesie door de Engelsen overgedragen aan de Nederlanders. Het waren [Wolter Robert van Hoëvell](#) en [Vincent Gildemeester van Tuyll van Serooskerken](#) die het eiland wilde exploreren en daartoe, met hulp van [John Francis Loudon](#), krediet verkregen van de firma A. van Hoboken & Co. te [Rotterdam](#). Het was de kapitaalkrachtige prins [Willem Frederik Hendrik](#) die daarbij garant stond. Deze kapitaalkrachtige [Willem Frederik Hendrik](#) stond als eerste staatshoofd van de Staat der Nederlanden garant voor het krediet. Daarmee was het koninklijk huis voor 100% aandeelhouder. Dit bedrijf heeft zich verder ontwikkeld en is in 1924 overgegaan in het toen opgerichte bedrijf *Gemeenschappelijke Mijnbouwmaatschappij Billiton* (GMB) waarin de Nederlandse staat voor 5/8 deelnam. Het koninklijk huis bleef groot aandeelhouder, waarmee de belangenverstrengeling tussen de Staat der Nederlanden en het koninklijke huis tot stand is gebracht. Voorts werd in 1928 te Arnhem een tinsmelter gebouwd (HMB) en in 1933 werd de *Sinkep Tin Exploitatie Maatschappij* overgenomen. In 1934 breidde Billiton zijn activiteiten uit naar de bauxietwinning, waartoe de *Nederlandsch-Indische Bauxiet Maatschappij* werd opgericht. Deze begon in 1941 te Suriname met haar werk. Dit leidde in 1954 tot de oprichting van de *Billiton Maatschappij Suriname*. Ondertussen had de Tweede Wereldoorlog plaatsgevonden, en Indonesië verklaarde zich in 1945 onafhankelijk, een feit dat in Nederland pas in 1949 werd erkend. Nederland wilde Nieuw-Guinea en de kleinere eilanden Bali, Bangka en Billiton, vanwege met name de grote rijkdommen aan delfstoffen (tin) op het eiland Billiton, behouden. Niet alleen de Staat der Nederlanden maar ook het koninklijk huis als groot aandeelhouder hadden er financieel groot belang bij dat deze eilanden in Indonesië ook na 1949 in handen van Nederland bleven. Van 1950 tot 1962 dienden ongeveer 30.000 Nederlandse militairen voor korte of langere periode op Nieuw-Guinea. Marine, landmacht, luchtmacht, marechaussee - alle krijgsmacht delen waren vertegenwoordigd. Deze 30.000 Nederlandse militairen hebben niet kunnen bewerkstelligen dat Nieuw-Guinea en de kleinere eilanden Bali, Bangka en Billiton voor Nederland behouden bleven met als gevolg dat het in 1958 aflopen was met het winnen van tinerts. De laatste concessie voor het winnen van

tinerts in Indonesië liep daardoor in 1958 af en werd niet verlengd. De Gemeenschappelijke Mijnbouw Maatschappij Billiton (GMB) trad daarmee in liquidatie en Billiton verdween uit Indonesië. Vanwege deze liquidatie van de Gemeenschappelijke Mijnbouw Maatschappij Billiton (GMB), waarvan het koninklijk huis groot aandeelhouder was, kwam korte tijd later het koninklijke huis in grote financiële problemen, waardoor het haar macht over de wereld dreigde te verliezen. De financiële problemen van het koninklijke huis waren zelfs zo groot dat premier prof. dr. J.E. de Quay die persoonlijk heeft besproken met HM en ZKH. Als feitelijk bewijs daarvoor citeer ik hieronder letterlijk de volgende tekst uit zijn dagboekantekeningen. Daarin schrijft premier De Quay letterlijk het volgende: “*Vanmorgen gesprek met HM en ZKH over financiële positie van koninklijk huis Daar moeten we iets aan doen. Prins vroeg ‘sliding scale’ Lijkt me wettelijk moeilijk. Goed voorbereiden. Bespreken met Beel.*”. Willem Oltmans was hiervan op de hoogte en ontmoette op 10 juni 1956 president Soekarno van Indonesië. Conservatief Nederland (CDA) haatte dit eerste staatshoofd van Nederlands voormalige kolonie; *De Telegraaf* verbood Oltmans dan ook Soekarno te interviewen. Hij deed het natuurlijk toch; beiden konden het zelfs uitstekend met elkaar vinden. Het betekende het einde van zijn korte carrière bij deze krant, en het begin van zijn problemen met de Nederlandse Staat. Hetzelfde jaar reisde hij op uitnodiging van Soekarno, als medewerker van de *Nieuwe Rotterdamse Courant*, het *Algemeen Handelsblad*, het *Vaderland* en *Vrij Nederland* naar Jakarta. ‘Oltmans’ eigenschap om geen rekening te houden met de politieke richting van het blad waarvoor hij schreef, maar feiten en achtergronden zo objectief mogelijk te rapporteren, heeft hem zeer invloedrijke vijanden bezorgd, maar ook vele vrienden bij lezers, luisteraars en kijkers over de hele wereld. Oltmans werd door Buitenlandse Zaken en de rechtse pers als een verlengstuk van Soekarno gezien. Daarmee haalde hij zich de levenslange vijandschap van minister Luns op de hals. Die zorgde er persoonlijk voor dat het alle Nederlandse ambassades werd verboden Oltmans medewerking te verlenen in zijn journalistieke werk. Deze richtlijn werd tot het jaar 2000, het jaar waarin Oltmans zijn proces tegen de Staat der Nederlanden overwinnend afsloot, door Buitenlandse Zaken nageleefd. Ook de media kregen vanuit Den Haag opgedragen geen stukken van Oltmans te plaatsen. Veel medewerkers van Nederlandse media hielden daar rekening mee. Deze affaire was bepalend voor de rest van het journalistieke leven van Willem Oltmans. Telkens ontwikkelde Oltmans contacten met de groten der aarde - Soekarno, Indira Gandhi, De Klerk, Arbatov, om er maar een paar te noemen - en telkens trad de Nederlandse diplomatie saboterend op.

Hetgeen wat Oltmans 40 jaar lang heeft meegemaakt heb ik als vervolg daarop 23 jaar lang meegemaakt. Terecht haalde Willem Oltmans uit naar J.A.M.H. (Joseph) Luns. Van 1949 tot 1952 vertegenwoordigde hij Nederland bij de Verenigde Naties in New York. Luns werd vier keer voor de Katholieke Volkspartij (KVP) in het Nederlandse parlement gekozen. Als minister zonder portefeuille trad hij in 1952 voor de KVP aan op het ministerie van Buitenlandse Zaken. Tijdens de formatiegesprekken werd Willem Drees vrees voor teveel katholieke "klerikale" invloed in Europa weggenomen door de katholieke Luns de Europese portefeuille te ontnemen. In het derde kabinet Drees werd hij zelf minister van Buitenlandse zaken en bleef dat tot 1971, waarmee hij de langstzittende minister was. In 1957 tekende hij namens Nederland het Verdrag van Rome. Luns toonde zich in onderhandelingen meestal meegaand en oplossingsgericht maar kon ook erg emotioneel en onredelijk reageren. Toen minister van Buitenlandse Zaken Joseph Luns vervolgens in Washington kwam pleiten voor de Nederlandse zaak, zou Luns te verstaan zijn gegeven dat Nederland diende te vertrekken uit Nieuw-Guinea. Sindsdien werd Oltmans door Luns op alle mogelijke manieren tegengewerkt in het uitoefenen van zijn beroep. Na het vertrek van Luns gingen de pesterijen door; ook toen Oltmans op 30 april 1990 naar Zuid-Afrika was verhuisd en de Nederlandse

staat had laten weten daar te willen blijven wonen. Om dezelfde reden ben ik sinds 21 april 2010 in België ondergedoken om daar politiek asiel aan te vragen.

In 1968 publiceerde Willem Oltmans zijn herinneringen over het Nieuw-Guinea-vraagstuk in zijn eerste boek *De verraders*, waar hij inzicht bood in het debacle van de buitenlandse politiek van minister Luns en het mislukken van de geheime diplomatie van Nederlandse industriëlen. Sinds 1968 heeft hij een aantal jaren de NTS/NOS-televisie in de Verenigde Staten vertegenwoordigd en enkele opvallende reportages gefilmd, waaronder het interview met Jim Garrison, de Officier van Justitie in New Orleans, die eveneens de moord op president John F. Kennedy trachtte te ontrafelen. Ook interviewde hij voor televisie als eerste Nederlander coupgeneraal Soeharto. En natuurlijk was ook het interview met Black Panther-leider Eldridge Cleaver spraakmakend.

Met behulp van deze door Willem Oltmans in zijn boek genoemde geheime diplomatie van Nederlandse industriëlen is het later met behulp van de Koninklijk Shell, waarvan het koninklijk huis eveneens groot aandeelhouder is, toch weer gelukt om weer terug te komen in Indonesië. In 1968 keerde de Billiton Maatschappij weer terug in Indonesië toen de nieuwe machthebber, generaal Suharto, haar belastte met de exploratie en exploitatie van onderzeese tindepots nabij Singkep. Suharto zag het Westerse bedrijfsleven als een welkome steunpilaar van zijn regime en probeerde met succes buitenlandse investeerders, waaronder Nederlandse bedrijven, naar Indonesië te lokken. Met de overname door olieconcern Shell/Koninklijke Olie in 1970 eindigde het zelfstandige bestaan van de Billiton Maatschappij. Wat daarvan allemaal de gevolgen zijn geweest richting mij, mijn gezin en mijn ouders, maar ook voor Robert Kahlman (illegale proeven met gif), Rob en Astrid van Rijn (moest illegaal werken met gif), Carl Tissen (verplichting om te vergifigen), Leo Nevels (Edelchemie, liquidatie omdat die de oplossing heeft voor verwerken van gevaarlijk afval), Jikke Jager (illegaal gifbedrijf naast de deur), Bas Heijmen (kinderen moeten verplicht spelen met kankerverwekkend gif), Loes en Jan Pasterkamp (moet verplicht wonen op kankerverwekkend gif), Wim Wolbrink (moet wonen op gif), Rob Brockhus (Sociale Databank Nederland), Wim Sweers (Sociale Databank Nederland), Wim Wolbrink (Sociale Databank Nederland), Barry Vroomen (Sociale Databank Nederland), Miep Bos (gifwijk), een 21-tal gezinnen aan de Meidoornlaan te Winschoten (moeten verplicht wonen op kankerverwekkend gif), Fam. Linsen (eigenaar vakantiehuis op giftig vakantiepark Emslandermeer), Fam Breuer (eigenaar vakantiehuisen op giftig vakantiepark Emslandermeer), Ruud Rietveld (diverse vakantieparken op gif), Gerard Beukeveld (Eurostaete oplossing voor gif), Herman Verwoest (stelen van uitvinding), Gerard Kucharek (stelen van afvaloplossende uitvinding), Toon van der Linden (slachtoffer grootschalige illegale gifdumping vanuit Nederland in België), Karel de Werd (klokkenluider), Toine van Bergen (klokkenluider), Robert Verlinden (klokkenluider), Andre Bos (gifslachtoffer Bijlmerramp), Henk Klomp (klokkenluider), Aad Bos (klokkenluider), Fred Spijkers (klokkenluider), Laurens Wouters (klokkenluider), Micha Kat (klokkenluider), Paul Quekel (klokkenluider), Andre Fleere (klokkenluider), Ad van Velsen (klokkenluider), Perry van de Elst (gifslachtoffer), alle omwonenden rondom houtimpregneerbedrijven, kolengestookte electriciteitscentrales waarin biomassa wordt bijgestookt (groene stroomcentrales), alle speelplaatsen en openbare voorzieningen waar geïmpregneerd hout is toegepast, alle woningen en aanliggende tuinen waarin geïmpregneerd hout is toegepast, alle bedrijfsgebouwen en bedrijfsterreinen waar geïmpregneerd hout is toegepast, alle gebouwen en bouwwerken waarin "*Green Bricks*" en/of "milieubeton" is toegepast, etc, is gigantisch.

De gevolgen daarvan zijn ook de ondertekening van het "*Rio de Janeiro protocol*" in

juni 1992 onder voorzitterschap van de Nederlandse milieuminster Hans Alders (PvdA), de ondertekening van het “*Kyoto-protocol*” in april 1998 onder voorzitterschap van milieuminister Jan Pronk (PvdA) en de ondertekening in Zuid-Afrika tijdens de duurzaamheidsconferentie Johannesburg in september 2002 onder voorzitterschap van milieustaatssecretaris Pieter van Geel (CDA). Daarmee heeft de Nederlandse vergiftigingspolitiek onder de dekmantel van “*Duurzaamheid*” weten te bewerkstelligen dat intussen de helft van de wereldbevolking is vergiftigd met ondermeer miljarden kilogrammen levensgevaarlijke volledig in water oplosbare stoffen als arseenzuur, chroomtrioxide (chromium VI). De kankerexplosie als gevolg daarvan zal de komende dertig jaar wereldwijd meer dan een miljard mensen treffen. De veroorzaker daarvan is niet koningin Beatrix die hieraan persoonlijk miljarden euro's heeft verdiend maar is de “*Houben-clan*” onder voorzitterschap van huidig kamerheer Frank Houben, zoals voormalig premier prof. dr. J.E. de Quay dat noemde. Onder de dekmantel van “*wij hebben u rijk gemaakt en wereldwijd veel macht bezorgd*” wordt koningin Beatrix die op 10 maart 1966 in het huwelijk is getreden met prins Claus (op mijn verjaardag) al maar liefst 30 jaar lang hierover het zwijgen opgelegd door kamerheer Frank Houben en daarmee gegijzeld. Ik heb het met haar te doen om 30 jaar zo te hebben moeten leven. Onze koningin verdient veel beter. Ik hoop dan ook dat het onderduiken van mij in België haar bevrijding wordt uit deze gijzeling, waarna de leden van het koninklijk huis weer vrij en open tussen haar inwoners kunnen staan, en ik weer veilig kan terugkeren naar Olland (Nederland) en mij op de plaats waar ik ben geboren en opgegroeid weer kan herenigen met mijn vrouw, kinderen en 92 jaar oude moeder en hiervoor niet

voor de rest van mijn leven op de vlucht moet blijven als Willem Oltmans dat heeft moeten. Dat Willem Oltmans in Bangkok in 1970 het vliegtuig niet mocht verlaten en Indonesië niet binnenmocht om Soekarno te bezoeken toen die op sterven lag en dat Willem Oltmans op 2 augustus 1992 plotsklaps in Zuid Afrika (waar hij had willen blijven wonen) werd gearresteerd en als een dief in de nacht op het vliegtuig naar Amsterdam werd gezet, hangen hiermee bewijsbaar samen. Voor die bewijzen lees daarvoor de hieronder beschreven “*Geschiedenis ter onderbouwing van mijn aanvraag voor politiek asiel in België*”.

Bij brief d.d. 6 april 2010 (afgegeven bij de Raad van State met ontvangststempel) heb ik Hare Majesteit koninging Beatrix als Staatshoofd van Nederland en als Voorzitter van de Raad van State van de ernst van de situatie waarin ik, mijn gezin en moeder (door toedoen van burgemeester P.M. Maas van Sint-Oedenrode) in terecht zijn gekomen op de hoogte gebracht, met het nadrukkelijke verzoek om persoonlijk vóór uiterlijk 13 april 2010 in te grijpen. Betreffende brief d.d. 6 april 2010 vindt u bijgevoegd (**zie bijlage 1**). Ik verzoek u kennis te nemen van de inhoud, die inhoud hier als herhaald en ingelast te beschouwen en tevens aan u gericht. Omdat enig antwoord (en zelfs ontvangstbevestiging ervan) uitbleef werd ik inwendig erg boos, temeer toen ik op de televisie iedereen in Nederland bij koninginnedag op 30 april 2010 uitbundig veel plezier zag maken. Op 6 mei 2010 (de gedenkdag van de moord op Pim Fortuyn) ben ik begonnen met het schrijven van deze asielaanvraag in België op mijn geheime onderduikadres. Juist op dat moment werd voor mij duidelijk dat mijn alarmbrief d.d. 6 april 2010 Hare Majesteit nooit heeft bereikt, maar door bovengenoemde “*Houben-clan*” voor haar is achtergehouden. Ik voelde mij onder die omstandigheden zelfs erg gelukkig en dacht het moet toch erg zijn om als koningin op de hierboven beschreven wijze al meer dan 30 jaar gegijzeld te zijn door haar eigen kamerheer Frank Houben om daarbij ook nog al die jaren de schijn van persoonlijke vriend naar de buitenwereld hoog te moeten houden. Ik dacht toen, zo zou ik nooit kunnen leven. Ik moet Hare Majesteit uit deze gijzelingssituatie redden. Daarom heeft haar huwelijksdag (10 maart) op dezelfde dag als mijn

verjaardig moeten vallen en heeft het zo moeten zijn dat ik dit jaar 50 jaar akoliet ben in Olland voor de Rooms-katholieke kerk, juist op het moment deze kerk zwaar op de proef wordt gesteld. Mijn grote wens is dan ook dat ik volgend jaar mijn verjaardag samen met Hare Majesteit koningin Breatrix kan vieren op 10 maart 2011 de dag van haar huwelijk met prins Claus en dat vanaf 6 mei 2011 de bevrijdingsdag in Nederland en hopelijk geheel Europa jaarlijks voortaan op “6 mei” zal worden gevierd in plaats van “5 mei” ter herdenking van Pim Fortuyn die zijn leven hiervoor heeft opgeofferd. Dit alles onder het genot van een vertederingsconcert van pionist Julius Vischjager waarbij elkaar dit allemaal wordt vergeven om gezamenlijk te strijden voor een betere wereld en elkaars kennis en kunde niet langer meer te bestrijden maar juist te gaan benutten om gezamenlijk ervoor te zorgen dat onze kinderen en kleinkinderen op deze wereld ook nog een menswaardig leven kunnen hebben. Het heeft om die reden dan ook zo moeten zijn dat juist Julius Vischjager (die vanwege zijn verleden persoonlijk een speciale band had met koningin Juliana) degene is geweest die bij het stellen van de laatste vraag bij de wekelijkse persconferentie aan de minister-president (het voorrecht dat hij al 30 jaar lang heeft) erachter is gekomen dat J.P. Balkenende een persoonlijk goede vriend is van burgemeester P.M. Maas uit Sint-Oedenrode. Juist om die reden ben ik mij gaan verdiepen in de geschiedenis van dit alles waarvan u het resultaat kunt lezen in deze asielaanvraag, waarmee wordt voorkomen dat ik, mijn vrouw en 92-jarige moeder als zwervers in de goot belanden. Zonder daarbij iemand te kort te doen wil ik speciaal bedanken Pamela Hemelrijk (postuum), Chris Klein (postuum), Wieteke van Dort, Ine Veen, Carl Tissen, Rob Brockhus, Nel de Best, Henk Niggebrugge, Julius Vischjager, Barry Vroomen, Wim Sweers, Wim Wolbrink, Gerard Beukeveld, Bas Heijmen, Anton van Putten, Jikke Jager, Ria Linsen, Nico Burhoven-Jaspers, Toine van Bergen, Andre Fleere, Anton Nighten, Jan Juffermans, Robert Kahlman, Leo Nevels, Robert Verlinden, Karel de Werd, Ruud Rietveld, Frank Bovenkerk, Fleur Agema, Jan en Loes Pasterkamp en niet te vergeten mijn vrouw Annelies, kinderen, vader en moeder die mij steeds op het moment als ik het even niet zag zitten toch de kracht hebben gegeven om door te gaan, waarmee een betere wereld in zicht komt.

Zoals u in deze asielaanvraag hebt kunnen lezen zijn mij in Nederland al vanaf 1990 nagenoeg al mijn grondrechten afgenomen, waarbij ik wil aantekenen dat ik iedereen die daaraan hebben meegewerkt wil vergeven. Ik wil u vragen om u maximaal in te zetten voor het verkrijgen van een veilige omgeving in Olland (Nederland) voor mij, mijn gezin en moeder, waarna ik weer kan terugkeren naar de plaats waar ik ben geboren en opgegroeid om daar oud te worden. Zolang die veilige omgeving niet gegarandeerd kan worden wil ik u vragen om mij politiek asiel in België te verlenen en dat ook te verlenen voor mijn vrouw Annelies en 92-jarige moeder Jans en ook voor mijn kinderen (als dat ook hun wens is) waarmee ik graag wil blijven samenleven. Ook wil ik u vragen om gedurende die periode politiek asiel te verlenen voor de rechtspersonen Van Rooij Holding B.V., Ecologisch Kennis Centrum B.V. en Camping en Pensionstal “Dommeldal” VOF, zodat vanuit die rechtspersoonlijkheden vanuit België voor de wereld belangrijke werkzaamheden kunnen worden verricht, waarbij de politieke uitgangspunten van De Groenen (die in Nederland worden geboycot) van groot belang zijn. Ik wil u daarom vragen om toe te staan dat gedurende die periode het secretariaat van de De Groenen in Nederland tijdelijk vanuit Utrecht naar Brussel mag verhuizen, zodat ik daar veilig naar toe kan. Dit des te meer omdat De Groenen ook bij laatste Europese parlementsverkiezingen in 2009 hebben meegedaan onder lijsttrekkerschap van Otto ter Haar.

Ik beschik over een door de Belgische Staat en de Europese Unie erkende hoogste graad aan deskundigheid op het gebied van de Veiligheidskundige. Als bewijs daarvoor vindt u

bijgevoegd het besluit van 7 april 1998 van de Staatssecretaris van Sociale Zaken en Werkgelegenheid, gelet op de artikelen 3 en 4 van de Regeling EG-verklaring deskundige in de Arbodienst; EG-verklaring nr.ARBO/AIS/9800687, inzake A.M.L. van Rooij, geboren 10 maart 1953 te Olland (St-Oedenrode, NL)([zie bijlage 2](#)). Ik verzoek u kennis te nemen van de inhoud en die inhoud hier als herhaald en ingelast te beschouwen. In Nederland heeft mij deze deskundigheid al vanaf 24 september 2007 een 100% geestesziek zijn opgeleverd zonder doorbetaling van salaris tijdens die ziekte. Vanuit België kan ik over geheel Europa (inclusief Nederland) mijn vak als hogere Veiligheidskundige uitoefenen met betaling van salaris. Ik wil u dan ook vragen om deze asielaanvraag zo spoedig mogelijk in behandeling te nemen. Dit omdat ik voor deze grote wereldproblemen, mede vanwege mijn vele goede contacten die in Nederland niet worden gewaardeerd, blijvende oplossingen denk te hebben waarbij de toekomst van de wereld de zon tegemoed kan zien. Daarover zou ik dan ook graag een eerste gesprek met u willen hebben, en in een later stadium met de eerste president H. A. (Herman) van Rompuy van de Europese Unie uit België.

Een afschrift van dit gratieverzoek heb ik laten uitgaan naar:

- de redactie van Platform Herstel Rechtsorde (www.platformherstelrechtsorde.nl);
- de redactie van Het Echte Nieuws (www.hetechtenieuws.org);
- de redactie van de Sociale Databank Nederland (www.sdnl.nl);

met het verzoek om dit gratieverzoek volledig bij hun op internet te plaatsen en als het daar op internet staat het door te sturen naar alle redacties van de “Nieuwe Media” (lees: www.nieuwemedianieuws.nl) met de vraag aan die redacties om dit gratieverzoek ook bij hen op internet plaatsen.

Verder heb ik een afschrift van dit gratieverzoek laten uitgaan naar mijn vrouw Annelies, met het verzoek dit uitgeprint voor alle gasten van Camping en Pesionstal “Dommeldal” (lees: www.dommeldal.eu) leesbaar in de kantine neer te leggen en om het in “*electronische vorm*” te versturen aan alle cliënten van het Ecologisch Kennis Centrum B.V., aan alle familieleden van mij en mijn vrouw, vrienden en kennissen met de vraag om het ook door te zenden aan hun vrienden en kennissen, zodat iedereen weet (die mij al enkele weken hebben gemist) dat ik in België veilig ben.

Omdat ik de lokatie van mijn onderduikadres vanwege mijn eigen veiligheid niet wil vrijgeven wil ik u vragen om uw antwoord op deze asielaanvraag naar mijn vrouw Annelies van Rooij, 't Achterom 9a, 5491 XD te Sint-Oedenrode (Nederland) te versturen.

In afwachting van uw bevrijdend antwoord, verblijf ik;

Met de meeste hoogachting,
Ad van Rooij
(vanuit onderduikadres in België)